

DE BLAUWE BOULEVARD

een tragikomedie

van **LODE POOLS**

JULLIE WILLEN DIT WERK OPVOEREN?

Hoe geraken jullie aan tekstbrochures?

- Jullie vragen schriftelijk een losbladige tekstbrochure bij

LODE POOLS,
Kerkstraat 21
3560 Lummen

- Hiermee kopiëren jullie zelf het gewenste aantal exemplaren.

Digitale tekstbrochures

vtadigitaal @ gmail.com

TOELATING TOT OPVOERING?

Neem vooraf contact op met

SABAM
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

PERSONAGES:

JESPER DE PETTER, winkelbediende	(55 jaar)
EMILY, zijn vrouw	(50 jaar)
BELINDA SONCK, winkelbediende	(37 jaar)
GUNTHER COLMAN, zakenman	(45 jaar)
Mevrouw LAURYS, burgemeester	
JORIS NOBELS, architect	
BERNARD STROBBE, postbediende	
JOHANNA VERGOTE, bejaarde klant	
TINE DECOCK, klant	

DECOR:

Een bureau van een zaak voor kantooruitrusting.

NOOT van de auteur:

Dit verhaal werd volledig verzonden naar aanleiding van een krantenartikel.
Wie in een van de personages zichzelf (of iemand anders) meent te herkennen, begaat (waarschijnlijk) een (kleine) vergissing.

EERSTE TAFEREEL

(Jesper en Belinda werken aan hun bureau. Er wordt geklopt. Johanna Vergote verschijnt via de winkeldeur.)

VERGOTE- Amaai! Ik ben blij, dat ik er ben! Kan ik even gaan zitten?

JESPER- Doe gerust, mevrouw Vergote.

VERGOTE- Met de aanleg van die Blauwe Boulevard wordt het hier met de dag erger. Al die omleidingen! De weg van het centrum naar hier is dubbel zo lang geworden. En dit op mijn leeftijd!

JESPER- (Lichtjes plagerig) Zo oud ben jij nog niet.

VERGOTE- (Wat ironisch) Neen, de zeventig ben ik nog niet "zolang" gepasseerd.

BELINDA- Tegenwoordig is dit nog lang niet oud.

VERGOTE- Wacht maar eens tot jullie zelf zover zijn. Vroeger was ik altijd blij, als ik hier arriveerde. Ik was boven geraakt. En van hieruit had ik een prachtig uitzicht op de kanaalkom.

BELINDA- Dit laatste is verleden tijd.

VERGOTE- Ons stadsbestuur is helemaal gek geworden. Onze kanaalkom was het laatste stukje natuur, dat er hier nog overbleef. Het had nog iets poëtisch, iets nostalgisch.

BELINDA- Ook dat hebben ze naar de knoppen geholpen.

VERGOTE- Vroeger was heel de kom omgeven door een jaagpad en een wandelpad. Hier en daar stonden er nog wat spontane, half kale bomen en struiken. Er groeiden nog wat magere, wilde bloemetjes. Een paardenbloem, wat dolle-kervel, een wilde distel. Er floot nog een zeldzame merel of een verloren gevlogen mus. Er scheerden nog meeuwen over het water, op zoek naar wat eten. Ze probeerden wel op onze kop te schijten, maar ze waren er nog. En nu? Niets méer van dit alles!

JESPER- (Wat ironisch) De wereld moet vooruit, mevrouw Vergote!

VERGOTE- Al die prachtige, historische gebouwen rond de kanaalkom zijn opgeruimd. Een stuk geschiedenis van onze stad is weggehaald! De reusachtige kolenloods! Ze stond al een eeuwigheid leeg en het was een vuile boel. Maar het herinnerde nog aan mooie, lang vervlogen tijden. De lijmfabriek! Ook haar hoge toren stond halvelings op instor-

ten. Maar sinds er niet meer werd geproduceerd, stonk het er niet meer.

JESPER- Veel bejaarde stedelingen hadden hieraan nog mooie herinneringen, naar het schijnt?

VERGOTE- Op warme zomeravonden hadden zij daar in de buurt in het hoge gras nog liggen vrijen.

JESPER- (Geamuseerd) Jij ook, mevrouw Vergote?

VERGOTE- (Geamuseerd) De laatste tijd niet meer.

JESPER- (Geamuseerd) Vroeger wel?

VERGOTE- (Geamuseerd) Jij gelooft het misschien niet, maar ik ben ook jong geweest!

BELINDA- Ik dacht, dat jij nooit was getrouwd?

VERGOTE- Dat is ook zo. (Geamuseerd) Maar voor ons was dat gras daar even hoog als voor die trouwlustige koppels.

JESPER- (Geamuseerd) Jij hebt daar dus ook ooit liggen vrijen?

VERGOTE- (Wat aanstellerig) En of!

JESPER- Maar op een bepaald ogenblik had jij er je buik van vol?

VERGOTE- (Geamuseerd) Figuurlijk, mijnheer De Petter! Figuurlijk! Ja, dat waren tijden! (Plots) Zelfs het "Volks-huis" hebben ze niet gespaard. Kanunnik Kestermans, een collegeleraar, had het nog aangekocht voor de opvang van daklozen en alcoholverslaafden.

JESPER- Zij hebben het met de grond gelijk gemaakt!

VERGOTE- En wat komt er in de plaats?

BELINDA- Niet veel raars.

VERGOTE- Zes-verdiepen-hoge woonblokken grotendeels in beton! Enkel voor de superrijken! De prijzen zijn er enorm hoog! Makelaars durven die in geen enkele folder vermelden!

BELINDA- Ik heb gehoord, dat ze voor sommige appartementen ongeveer twee miljoen euro durven vragen.

VERGOTE- Dit zou mij niets verwonderen. Wie gaat er daar binnenkort aan het kanaal nog wandelen? Alleen die superrijken, 's avonds om hun hond nog even uit te laten. En denk maar niet, dat dat soort een poepzakje meeneemt! Hieraan maken zij hun handen niet vuil!

BELINDA- Het zijn toch maar degenen die daar na hen komen wandelen, die er last van hebben.

(Weer wordt er geklopt. In de winkel deur verschijnt Tine Decock.)

DECOCK- (Lichtjes geamuseerd) Toch nog aan het werk?

JESPER- (Vriendelijk) Zoals altijd, mevrouw Decock.

VERGOTE- (Lichtjes stekelig) Ook een goedendag!

DECOCK- (Ietwat verstrooid) Dag. (Tot Jesper en Belinda) Hoe zit het met de verkoop?

JESPER- Tegen de examentijd valt de verkoop van schoolgerei hier nogal mee.

DECOCK- De verkoop van dit winkelpand, bedoel ik.

(De anderen begrijpen haar duidelijk niet.)

DECOCK- Deze zaak is toch verkocht!

JESPER- (Lichtjes geamuseerd) Waar haal jij zoiets?

DECOCK- (Vol overtuiging) Het staat vandaag in de gazet!

JESPER- (Krijgt nu lichtjes achterdochtig) Welke gazet?

DECOCK- "Het Laatste Nieuws"! Bij het regionaal nieuws! Bijna een ganse bladzijde, met foto en al! Jullie weten nog van niets?

JESPER- (Ongelovig) Wie zou dit kopen?

DECOCK- De stad!

VERGOTE- (Wat opgewonden) Zijn ze weer bezig?

DECOCK- Had ik geweten dat jullie nog niet op de hoogte waren, dan had ik de gazet meegebracht.

JESPER- (Wil het niet geloven) Onzin!

DECOCK- (Lichtjes geamuseerd) Ik zit er voor niets tussen! Ik heb geen geld, om dit hier te kopen.

VERGOTE- (Geamuseerd) Zelfs "mijn" kapitaal kan niet op tegen dat van de stad.

BELINDA- Zij hebben goed kopen! Zij hoeven er hun eigen portemonnee niet eens voor open te doen!

DECOCK- Ik vertel hier maar verder, wat ik zo-even heb gelezen. Dit gebouw wordt een festiviteitenhal voor de nieuwe bewoners van de Blauwe Boulevard.

VERGOTE- (Geamuseerd) Een festiviteitenhal voor dat chic volk? Een gebouw dat veel weg heeft van een doodgewone hangaar?

JESPER- Dit kan niet! Dit gebouw bevindt zich buiten het door de stad onteigende terrein!

DECOCK- En toch wordt "KANTOORUITRUSTING COLMAN" volgens de gazet van vandaag een feestzaal!

VERGOTE- (Geamuseerd) Zien jullie die rijke stinkerds al naar hier afzakken voor hun wekelijkse kaart- of kienavond?

DECOCK- Dat soort trekt naar de casino's en de eliteclubs!

VERGOTE- Die gaan nogal eens in een lach schieten, als zij vernemen dat dit armzalig gebouw voor hen is bestemd!

DECOCK- Volgens de gazet moet "COLMAN" hier over twee jaar weg zijn.

(Aan het loket verschijnt er nu onzichtbaar een klant. Door het openstaande lúik legt hij enkele spullen op de toonbank. Belinda gaat hem bedienen. Zij controleert en noteert de prijzen. Zij pakt de waren in. Belinda maakt de rekening. De klant betaalt. Intussen gaat het gesprek gewoon verder.)

JESPER- (Vol overtuiging) Dit kan niet! Colman kan dit gebouw niet hebben verkocht! Het is niet meer van hem! Vijf jaar geleden heeft hij het al van de hand gedaan aan "BUROMAX"!

DECOCK- Jullie huren nu van hen?

JESPER- In feite bestaat "KANTOORUITRUSTING COLMAN" niet meer.

DECOCK- Toch nog op jullie facturen!

JESPER- Hierop staat al jaren "BUROMAX-COLMAN"! COLMAN is eraan toegevoegd ter wille van de naambekendheid.

VERGOTE- (Geamuseerd) Van een factuur bezie ik alleen maar het te betalen bedrag. De rest interesseert mij minder. (Geamuseerd tot Decock) Enfin, dan kopen wij al jaren bij de verkeerde firma. (Lichtjes ironisch) Dit gebouw, een feestzaal voor de rijken!

DECOCK- Zij kunnen feesten, zij hebben geld!

VERGOTE- (Vol overtuiging) Hier ga je dat soort nooit zien!

(De klant van Belinda is blijkbaar vertrokken.)

DECOCK- Dan verhuizen jullie binnenkort?

JESPER- Wij weten echt van niets!

BELINDA- Als dat krantenbericht waar was, had Colman ons hiervan op de hoogte gebracht.

- JESPER- (Lichtjes ironisch) Weet hij het zelf wel? Hij heeft hier niets meer in de pap te brokken.
- BELINDA- Hij zit toch nog in het bestuur van "BUROMAX".
- JESPER- (Lichtjes ironisch) Ben jij hier zeker van?
- DECOCK- Komt hij hier nog wel? Ik zie hem hier nooit meer.
- VERGOTE- Zijn vader destijds was nogal wat anders! Van de morgen tot de avond was hij hier niet weg te slaan. Altijd was hij bezig met goede raad voor zijn klanten.
- DECOCK- Maar zijn zoon...
- VERGOTE- (Geamuseerd) Die appel viel wel iets te ver van de boom! Waarschijnlijk is die hier van de berg gerold, recht naar het kanaal.
- JESPER- "BUROMAX" heeft het hier nu voor het zeggen. Wij zijn nog slechts een filiaal.
- BELINDA- Ik kan het nog altijd niet geloven.
- DECOCK- Een gazet als "Het Laatste Nieuws" gaat toch geen volle bladzijde wijden aan iets dat niet waar is! Zoiets kunnen zij zich niet permitteren!
- BELINDA- "BUROMAX" gaat dit gebouw niet verkopen, voor zij wat anders op het oog hebben.
- VERGOTE- In de binnenstad staan er momenteel een hoop handelspanden leeg.
- JESPER- Vijfentwintig jaar geleden zijn wij van de binnenstad naar hier verhuisd, ter wille van de parkeerproblemen ginds. Intussen zijn die nog verergerd. En nu zouden wij terugkeren?
- VERGOTE- Andere bazen, andere wetten!
- JESPER- De vastgoedprijzen zijn daar momenteel veel te hoog!
- DECOCK- Toch zal "COLMAN" een nieuw onderdak moeten zoeken.
- BELINDA- Het kan toch niet, dat zij dit gebouw hier verkopen, zonder ons vooraf iets te zeggen! Nooit is er iemand van de stad hier naar dit pand komen kijken!
- VERGOTE- (Geamuseerd) De stad koopt vaker een kat in een zak! Om de haverklap!
- DECOCK- Met het geld van iemand anders is dit niet moeilijk!
- VERGOTE- (Wat schamper) Voor dat soort toch niet!
- BELINDA- Als onze klanten vernemen dat wij hier vertrekken, lopen zij nu misschien al over naar de concurrentie.

VERGOTE- (Duidelijk op zichzelf doelend) Niet allemaal!

JESPER- Ik vrees, dat wij hier op onze laatste benen lopen.

BELINDA- Jij denkt precies al aan inpakken?

VERGOTE- (Geamuseerd) Vraag mij niet, jullie hierbij te komen helpen! Iedere morgen bij het opstaan ben ik al blij, dat mijn rug nog min of meer recht geraakt zonder al te veel gekraak. Als er dan één plekje is aan mijn lijf waar ik niet al te veel ongemakken voel, ben ik al meer dan tevreden.

DECOCK- Ik ga even mijn inkopen doen, ik kan mijn winkelhulp niet te lang alleen laten.

BELINDA- Doe gerust!

DECOCK- Het spijt mij, dat ik jullie zo ongerust heb gemaakt. Tot zo dadelijk!

(Decock verdwijnt in de winkel.)

BELINDA- Ik ben benieuwd, wanneer "BUROMAX" ons iets gaat laten weten.

JESPER- Van Colman moeten wij niets meer verwachten. Die laat hier zijn gezicht niet meer zien. En voor mevrouw Quintyn, de bazin van "BUROMAX", zijn wij nooit van tel geweest.

VERGOTE- (Geamuseerd) Zijn er nu hier geen solden? Totale uitverkoop wegens verhuís!

(Via de winkeldeur verschijnt een zenuwachtige Emily.)

JESPER- (Erg verrast) Wat doe jij hier?

EMILY- Onze Samantha heeft mij gebracht met de wagen.

JESPER- (Nogal opgewonden) Is er wat aan de hand?

EMILY- Zij kwam thuis met de krant.

(Emily legt de krant voor Jesper op het bureau.)

EMILY- Jij raadt nooit, wat hierin staat.

JESPER- (Nogal opgewonden) Dat dit gebouw wordt verkocht aan de stad!

EMILY- (Op haar beurt verrast) Jij wist hiervan?

JESPER- (Wat opgewonden) Het laatste kwartier wordt er hier over niets anders meer gesproken!

EMILY- En jij vertelde mij hier niets van?

- JESPER- (Opgewonden) Hoe kon ik jou vertellen, wat ik zelf niet eens wist?
- VERGOTE- (Tot Jesper) Je vrouw?
- EMILY- (Nogal onwennig) Ja.
- JESPER- (Wat opgewonden) Wat kom jij hier doen?
- EMILY- Jou deze krant bezorgen.
- JESPER- Die zou ik vanavond wel hebben gelezen!
- EMILY- Jij bent precies niet benieuwd?
- JESPER- (Nogal opgewonden) Heel benieuwd! Maar daarom moet ik nog niet worden lastiggevallen op mijn werk!
- VERGOTE- Mijnheer De Petter, jouw vrouw is erg bezorgd. Zij doet dit om goed te doen.
- EMILY- Wat gaat er hier nu gebeuren?
- JESPER- (Wat rustiger) Weet ik dit?
- VERGOTE- (Ietwat sarcastisch) Binnenkort zullen wij voor onze bureauartikelen iets verder moeten gaan, vrees ik. (Tot Jesper) Zou jij je vrouw geen stoel aanbieden? Zij lijkt mij behoorlijk van haar melk.
- BELINDA- (Biedt Emily haar stoel aan) Neem de mijne maar.
- VERGOTE- (Lichtjes geamuseerd) Eigenlijk kan mijnheer De Petter er ook een gebruiken.
- (Intussen heeft Jesper het bewuste krantenartikel gevonden. Ook Belinda kijkt geïnteresseerd mee.)
- VERGOTE- (Tot Emily) Het is mij wat met die bazen van tegenwoordig. Het werkvolk is voor hen van geen tel meer. Of is jouw baas anders?
- EMILY- Ik werk thuis. Voor enkele kledingwinkels. Retouches!
- VERGOTE- Interessant!
- EMILY- Ik krijg nooit klachten.
- VERGOTE- De kledingzaken van tegenwoordig zijn blij, als zij nog iemand vinden voor hun retouches.
- EMILY- Naar het schijnt.
- VERGOTE- Vroeger leerden wij onze meisjes vanaf het eerste leerjaar al een en ander over breien en naaien. Maar tegenwoordig!..! (Geamuseerd) Binnenkort moeten wij onze nog bijna splinternieuwe vesten weggooien, omdat er

niemand nog een losgeraakte knoop kan aannaaien.

EMILY- (Vol overtuiging) En die knopen van tegenwoordig gera-
ken vlug los, mevrouw.

VERGOTE- (Geamuseerd) Ah ja! Zij worden nog maar provisoir aan-
genaaid. En eer die vesten dan van Thailand hier in de
winkel zijn geraakt, hebben zij al de halve wereld afge-
reisd. Zij zijn al door tientallen handen gegaan.

JESPER- (Op de krant duidend) Inderdaad! Nog twee jaar mogen
wij hier verder doen.

BELINDA- Als de stad ons hier niet eerder buitenzet!

VERGOTE- (Nogal stokerig) Die kans zit er dik in! Jullie kennen
toch het ongeduld van onze burgemeester.

JESPER- Zij is een vrouw!

VERGOTE- (Blijkbaar geraakt) Geen kwaad woord over de vrouwen!
Of ik zal mijn boekje over de mannen eens opendoen! Ik
ben niet voor niets ongetrouwd gebleven! Dat was niet,
omdat ik er geen kon krijgen!

JESPER- Met dit artikel hadden ze toch kunnen wachten, tot wij
zelf waren ingelicht.

VERGOTE- (Geamuseerd) Onze burgemeester komt nu eenmaal graag
in de krant. Dit brengt haar stemmen op,... denkt zij.

BELINDA- Zijzelf staat er niet in.

VERGOTE- Maar wel haar heldendaden! Iedereen moet hiervan meteen
op de hoogte worden gebracht! (Geamuseerd) Anders heeft
zij geen reden, om haar zonnebril boven op haar hoofd te
dragen.

EMILY- (Voorzichtig) Zou jij niet eens bellen naar mijnheer
Colman?

JESPER- (Lichtjes geraakt) Kom jij mij vertellen, wat "ik"
hier moet doen?

VERGOTE- Rustig blijven, mijnheer De Petter. Ik ga mijn inkopen
doen. Kom jij hier vaker, mevrouw?

EMILY- Ik ben hier ooit één keer geweest, toen onze Jesper hier
pas in dienst was.

VERGOTE- Ga dan maar eens mee rond met mij. Ik toon je de zaak.
(Geamuseerd) Dan kan je man intussen weer wat bij zijn
positieven komen. (Geamuseerd) Want die zagezegde "he-
ren" van de schepping... Volg mij maar!

(Emily beziet Jesper. Omdat deze niet reageert, gaat Emily nogal aarzelend samen met mevrouw Vergote naar de winkel.)

BELINDA- Je vrouw is er duidelijk van onder de indruk.

JESPER- Wie niet?

BELINDA- Eigenlijk was het nog niet zo'n domme gedachte van haar... mijnheer Colman te bellen.

JESPER- Hij heeft vanmorgen ook de krant gelezen. Hij weet maar al te goed, dat wij hier nu met vragen zitten. Hij verwacht een telefoontje van ons.

BELINDA- Dus?

JESPER- Neemt hij niet op! Ik ken hem!

BELINDA- Niet geschoten is zeker mis! Jij wil toch ook meer vernemen?

JESPER- Natuurlijk!

BELINDA- Heb jij liever, dat "ik" bel?

(Meteen neemt Jesper nu de hoorn van de telefoon. Hij tikt een nummer. Blijkbaar krijgt hij geen aansluiting.)

JESPER- Zie je wel!

BELINDA- En zijn gsm?

JESPER- Na de verkoop van "COLMAN" aan "BUROMAX" heeft hij een nieuw nummer aangevraagd, dit weet jij toch. Hij heeft het ons nooit willen geven.

BELINDA- En mevrouw Quintyn?

JESPER- Haar bel ik niet!

BELINDA- Bang van haar?

JESPER- Zij heeft mij al genoeg afgesnauwd!

BELINDA- Ik wil haar gerust bellen.

JESPER- Hiermee maken wij de zaak alleen maar erger.

BELINDA- Dan weten wij ten minste, waar wij aan toe zijn.

JESPER- Dit weten wij nu ook!

BELINDA- Misschien heeft "BUROMAX" voor ons al een andere locatie op het oog.

JESPER- (Ongelovig) Waar?

BELINDA- Zelf zitten zij op een industrieterrein.

JESPER- Wij verhuizen naar een industrieterrein buiten de stad?
Hiervoor zijn wij te klein.

BELINDA- In de binnenstad zijn de handelspanden te duur.

JESPER- Wij zaten hier nu juist zo rustig.

BELINDA- Jij hoort, dat onze klanten ook niet zo gelukkig zijn met deze verkoop. Als "zij" nu eens een petitie starten?

JESPER- (Ongelovig) Wie begint hieraan?

BELINDA- Mevrouw Vergote! Zij durft haar mond opendoen! En zij komt hier geregeld.

JESPER- Iedere keer voor een kleinigheid!

BELINDA- Jij werkt al meer dan dertig jaar eerst "voor" "COLMAN" en nu voor "BUROMAX". Jij gaat je toch niet laten doen?

JESPER- Veel kunnen ze mij niet meer in de weg leggen. Over minder dan tien jaar ben ik met pensioen.

BELINDA- Ik ben nog maar goed tien jaar bezig.

JESPER- Samen proberen wij er het beste van te maken. Desnoods gaan wij zelf op zoek naar een geschikt pand.

BELINDA- Jij bedoelt?

JESPER- Wij doen "BUROMAX" een suggestie.

BELINDA- Heb jij iets op het oog?

JESPER- Wij kunnen er samen eens over nadenken.

BELINDA- Dit moet dan wel snel gebeuren... Het ging hier nu prima. En zo ineens zitten wij volop in de problemen.

JESPER- Dit wordt een hele verhuis.

BELINDA- Ik hoop, dat ze ons hier niet alleen mee opzadelen.

(Mevrouw Decock verschijnt met haar inkopen.)

DECOCK- Kan ik afrekenen?

BELINDA- Natuurlijk. Leg daar maar neer.

DECOCK- (Geamuseerd) Het artikel in de gazet lokt al nieuwsgierigen. Jullie hebben al een nieuwe klant. Mevrouw Vergote probeert haar hier al wat wegwijs te maken.

BELINDA- (Lichtjes geamuseerd) Hoe ziet ze eruit?

DECOCK- Nogal aan de voorzichtige kant.

BELINDA- En van voorkomen?

DECOCK- Zij mag best worden gezien.

JESPER- (Geamuseerd) Toch?

TWEEDE TAFEREEL

(Bij het loket heeft Belinda net een klant geholpen. Zij keert terug naar haar bureau. In de deuropening verschijnt Gunther Colman.)

COLMAN- (Nogal onwennig) Goedendag.

JESPER- (Wat verrast) Goedendag, mijnheer Colman.

COLMAN- Hoe gaat het hier?

JESPER- Met de verkoop is alles nog normaal.

BELINDA- (Lichtjes ironisch) Met ons iets minder.

COLMAN- Dit begrijp ik.

JESPER- Wij leven hier volop in onzekerheid, mijnheer Colman.

COLMAN- Ik weet evenveel als jullie.

BELINDA- (Wat beschuldigend) Officieel weten wij nog altijd van niets!

JESPER- (Wat ironisch) Maar goed, dat er kranten bestaan.

COLMAN- Wat de verkoop van dit gebouw betreft, hier zit ik voor niets tussen.

JESPER- (Lichtjes ironisch) Jij zetelt niet meer in de raad van bestuur van "BUROMAX"?

(Een onwennige Colman geeft geen antwoord.)

BELINDA- Onze klanten vragen geregeld om duidelijkheid omtrent de toekomst van "BUROMAX-COLMAN". Wij hadden hun toch graag een antwoord gegeven.

COLMAN- Het enige wat ik weet is, dat dit gebouw hier binnen afzienbare tijd dichtgaat.

JESPER- (Wat cynisch) Jij hebt dit misschien ook vernomen via de kranten?

COLMAN- Ook een filiaal moet rendabel blijven, mijnheer De Petter.

JESPER- (Nogal scherp) Zijn wij dit niet?

BELINDA- (Als een beschuldiging) Ondanks de minder gunstige economische toestand, is de verkoop hier nooit gedaald! Integendeel!

- COLMAN- Er zijn niet alleen de inkomsten, er zijn ook de uitgaven.
- JESPER- (Nogal ironisch) Is jouw loon de laatste tijd spectaculair verhoogd, Belinda?
- BELINDA- (Nogal ironisch) In ieder geval niet zo spectaculair, dat het mij is opgevallen!
- COLMAN- Ik ben gestuurd door mevrouw Quintyn.
- JESPER- Oei!
- COLMAN- Ik kom jullie melden, dat jullie hier een van de volgende dagen bezoek gaan ontvangen.
- JESPER- Hoog bezoek?
- BELINDA- Van mevrouw Quintyn!
- COLMAN- Van de burgemeester en architect Nobels.
- JESPER- Wat komen die hier doen?
- COLMAN- Het behoort niet tot mijn opdracht, jullie dit te vertellen.
- BELINDA- (Schamper) Wij mogen het niet weten?
- COLMAN- Ik weet het zelf ook niet, mevrouw Sonck. (Wat ironisch) Waarschijnlijk komen die twee niet voor de aankoop van kantoorbenodigdheden.
- BELINDA- (Wat schamper) Die hebben zij gratis van de stad!
(Nogal ironisch) Mevrouw Quintyn vraagt nu, dat wij er die dag met ons beste gezicht en deftig gekleed bij lopen?
- JESPER- (Nogal ironisch) Geen mini tot halfweg de dij, Belinda!
- COLMAN- Mevrouw Quintyn vraagt, dat jullie hier tegenwoordige week alles tiptop in orde brengen.
- BELINDA- (Verontwaardigd) Wablief?
- JESPER- (Nogal gebeten) Ligt er hier soms iets in de weg, mijnheer Colman?
- BELINDA- (Op de tenen getrapt) Geen enkele avond ga ik hier de deur uit, zonder eerst de zaak piekfijn in orde te hebben gebracht!
- JESPER- (Opgewonden) Altijd worden alle pas geleverde waren na controle onmiddellijk naar de juiste plaats in de rekken gebracht! Jij mag dit gerust controleren!
- COLMAN- Die vraag om orde komt niet van mij.

BELINDA- Maar jij hebt ons bij mevrouw Quintyn ook niet verdedigd!

COLMAN- Wat weet jij hiervan?

BELINDA- Anders was jij hier nu niet met je "opdracht"!

JESPER- (Nogal scherp) Misschien kunnen wij jou een korte rondleiding geven, mijnheer Colman. Het is lang geleden, dat jij deze zaak nog eens van de binnenkant hebt gezien.

BELINDA- (Nogal schamper) Dan merk jij, dat er hier qua orde en werklust nog niets is veranderd.

COLMAN- Wat kan ik hier nog veel komen doen?

BELINDA- Ons af en toe een hart onder de riem steken!

COLMAN- Jullie zijn toch geen kinderen meer?

BELINDA- Neen! Maar wij hebben nog wel zo iets als een eergevoel! Wij kunnen nog best wat aanmoediging of waardering gebruiken!

COLMAN- Is die er niet?

JESPER- Vind jij het normaal, dat deze zaak hier wordt verkocht zonder dat iemand ons hiervan op de hoogte brengt? Dat wij dit nieuws moeten vernemen via de krant?

COLMAN- Toen ik deze zaak verkocht aan "BUROMAX", heb ik jullie "wel" ingelicht!

JESPER- Ook pas na de verkoop!

COLMAN- Ik moest toch eerst weten, of die verkoop definitief was doorging! Had ik jullie misschien om toestemming moeten vragen?

JESPER- Vijfentwintig jaar lang heb ik voor je vader gewerkt, mijnheer Colman. Nadien nog vijf jaar voor jou. Vind jij ook niet, dat ik dan wat meer respect had verdiend? Dat jij mij tenminste van die nakende verkoop had mogen inlichten?

BELINDA- Hoe zit het nu met de toekomst van "COLMAN"?

COLMAN- "COLMAN" bestaat niet meer.

BELINDA- De toekomst van "BUROMAX-COLMAN"?

COLMAN- Die hangt niet meer van mij af !

BELINDA- (Wat schamper) Zij interesseert jou niet meer?

JESPER- Jij zit daar toch in de raad van bestuur.

COLMAN- "BUROMAX" heeft zijn vaste manier van werken. Alle eindsbeslissingen worden daar genomen door één persoon. Mevrouw Quintyn! Zij deelt die zelf mee aan alle belanghebbenden.

BELINDA- (Nogal schamper) Behalve aan ons!

(In de deuropening verschijnt Bernard Strobbe.)

STROBBE- (Goedgezind) Goedendag! Ik ben er nog eens! Ik maak weer even mijn toertje in de winkel!

JESPER- Doe gerust, mijnheer Strobbe. Jij kent hier de weg.

STROBBE- (Geamuseerd tot Colman) Jij komt ook nog gauw je aankopen doen, voor ze hier de zaak definitief sluiten?

JESPER- Dit is mijnheer Colman.

BELINDA- Onze vroegerë baas.

STROBBE- (Lichtjes geamuseerd) Nooit eerder gezien! Vroeger kwamen de zakenlui allemaal geregeld langs bij ons op de post. Maar sinds iedereen digitaal werkt... (Geamuseerd tot Colman) Dan heb jij hier weer een schone euro verdiend aan deze verkoop?

BELINDA- "COLMAN" is vijf jaar geleden al verkocht.

STROBBE- En dat staat nu pas in de krant?

BELINDA- "BUROMAX" heeft nu verkocht.

STROBBE- (Geamuseerd) Ik kan er niet aan uit! Zolang jullie er zelf maar aan uit kunnen! "Mijn" portefeuille gaat er toch niet dikker van worden.

COLMAN- Ik moet dringend verder.

BELINDA- (Wat beschuldigend) Nu al? Voor die ene keer dat jij hier nog eens komt!

COLMAN- Ik heb nog andere zaken aan mijn hoofd. Jullie zijn nu verwittigd. Zorg ervoor, dat ik achteraf geen klachten hoor.

JESPER- (Erg verontwaardigd) Wij doen hier ons best, mijnheer Colman! Al 35 jaar!

BELINDA- (Kwaad) Wees maar gerust! Zelfs iemand als mevrouw Quintyn zal niets op ons hebben aan te merken!

COLMAN- (Nogal onwennig) Nog een goedendag, allemaal.

(Colman vertrekt.)

STROBBE- Is dit jullie baas?

BELINDA- Geweest!

STROBBE- (Geamuseerd) Hij ziet er niet de meest vriendelijke uit.

JESPER- De snuggerste ook niet.

STROBBE- (Geamuseerd) Dit kon ik er niet meteen aan zien. (Terwijl hij hem vluchtig nakijkt) Nu je het zegt... (Ernstig) Dan is deze zaak hier verkocht?

JESPER- Dit lijkt nu definitief.

STROBBE- En nog wel aan de stad? Pas op, ik begrijp dit enigszins.

JESPER- Wat kan de stad hiermee doen?

STROBBE- Zij is nu eenmaal begonnen aan die Blauwe Boulevard. Dus moet zij hem verder afwerken.

JESPER- (Nogal ironisch) Met dit hier te kopen?

STROBBE- (Vol overtuiging) Dit is nog lang niet het einde! Alle steden zijn volop bezig met moderniseren. Ga maar eens na hier in de omgeving. Overal waar je komt, mag je een omweg maken ter wille van hun grootschalige projecten.

BELINDA- (Ietwat schamper) Jij bent hiervan een voorstander?

STROBBE- Zeker geen tegenstander. Onze wereld moet nu eenmaal vooruit. Vroeger hadden onze mensen alleen maar een hemd aan hun lijf en een broek aan hun gat, en zij waren content. Dit is verleden tijd! Tegenwoordig is de helft van de straat miljonair of toch bijna, en nog loopt iedereen met een lang gezicht. Iedereen vindt, dat hij tekort wordt gedaan.

JESPER- Jij vindt die Blauwe Boulevard een goed idee?

STROBBE- Eigenlijk wel. Pas op, ik zou er voor geen geld willen wonen. (Geamuseerd) Ik heb ook geen geld! Maar als anderen willen laten zien hoe "belangrijk" zij zijn, moeten zij dit voor mij niet laten. Natuurlijk is het erg jammer, dat jullie hiervan de dupe worden... Hoewel,... "COLMAN" vindt wel een oplossing.

JESPER- Welke?

STROBBE- Dit hadden jullie zo-even je baas moeten vragen. In ieder geval mogen jullie je niet laten doen.

JESPER- Jij bedoelt?

STROBBE- Zo'n verhuis gaat natuurlijk zorgen voor de nodige problemen! Ook voor jullie! Misschien moeten jullie voortaan elke dag grotere verplaatsingen maken. Of andere

uren kloppen. Misschien wordt er op die nieuwe locatie meer van jullie gevraagd. Andere kledij, bijscholing, en noem maar op. Jullie moeten ervoor zorgen, dat jullie hiervoor extra worden vergoed.

BELINDA- Ik ben al tevreden, als alles blijft zoals het nu is.

STROBBE- Werknemers hebben hun rechten, de bazen moeten deze ten volle respecteren.

BELINDA- (Ietwat schamper) Wij moeten moeilijk gaan doen?

STROBBE- Gewoon op jullie rechten staan! Jullie zijn toch gesyndiceerd?

JESPER- (Nogal ironisch) In een bedrijfje van twee mensen?

STROBBE- Dit speelt toch geen rol! De vakbond springt in de bres voor iedereen! Ook voor jullie twee!

JESPER- (Ironisch) Zij komen hier voor de ingang staan met een stakingspiket?

BELINDA- (Ironisch) Om werkwilligen tegen te houden?

STROBBE- Bij hen kunnen jullie altijd met alle mogelijke problemen gaan aankloppen. Zij helpen!... Jullie hebben toch een politieke overtuiging?

JESPER- Zoals iedereen. Maar wij lopen hier niet mee te koop. En zeker niet voor ons eigen profijt!

STROBBE- Dit is helemaal verkeerd! Ik ben loketbediende bij B-POST. Ik durf jullie gerust bekennen, dat ik dit destijds onderandere heb te danken gehad aan mijn vakbond.

JESPER- (Lichtjes ironisch) Ik dacht, dat je hiervoor een examen moest afleggen?

STROBBE- Dit heb ik gedaan! (Geamuseerd) Zelfs met succes, naar het schijnt. Maar wat er nadien gebeurt, is veel belangrijker.

JESPER- (Lichtjes ironisch) Dit moet jij ons eens uitleggen.

STROBBE- In dat examen slaagden er een hele hoop.

JESPER- Het was maar pro forma?

STROBBE- (Geamuseerd) Het waren haast allemaal zeer bekwame kandidaten. Nu had BPOST op dat ogenblik niet zo'n groot aantal bedienden nodig. Dus...

BELINDA- Moest er tussen die geslaagden worden gekozen.

STROBBE- Voilà!

JESPER- (Nogal ironisch) En dit deed de vakbond?

STROBBE- (Verbetert) Neen, neen, B-POST! De vakbonden hielpen kiezen.

JESPER- (Wat ironisch) Ik wist niet, dat personeel aanwerven zo'n moeilijke opdracht was.

STROBBE- (Lichtjes geamuseerd) De vakbonden kennen hun leden. Van ieder van hen kennen zij de capaciteiten. Zij weten, wie er nogal actief en sociaal van aard is. Zij informeren de werkgevers hierover.

JESPER- Jij vindt dit normaal?

STROBBE- Waarom niet? Dit is toch in het belang van het bedrijf.

JESPER- Jij vindt het normaal, dat niet gesyndiceerden hiervan vaak de dupe worden?

STROBBE- Zij moeten ook maar opkomen voor hun rechten. Ook zij kunnen zich laten syndiceren. Thuis zijn wij alle drie gesyndiceerd, mijn vrouw, mijn zoon en ik.

JESPER- Op deze manier hebben jullie alle drie werk?

STROBBE- Mijn zoon studeert nog.

BELINDA- (Lichtjes ironisch) Maar hij wordt binnenkort ook geholpen?

STROBBE- (Lichtjes geamuseerd) Dit hopen wij. Zal ik eens een afgevaardigde van onze vakbond naar hier sturen?

JESPER- Wij zijn geen van beiden lid.

STROBBE- (Geamuseerd) Lid worden, hè man! Zo duur is dit niet. En zeker niet, als je ziet wat je er allemaal voor terug krijgt. Als enkeling kan je toch niet al die arbeidswetten gaan bestuderen.

(Niet zichtbaar verschijnt er een klant bij het loket. Belinda gaat hem helpen.)

STROBBE- Zal ik eens iemand sturen?

JESPER- Laat maar.

STROBBE- Hij komt met alle plezier! En het verplicht jullie tot niets!

JESPER- Voorlopig niet.

STROBBE- Wacht niet tot het te laat is. Onlangs moest er een al wat bejaarde winkelierster voor een prul voor de arbeidsrechtbank verschijnen. Ik gaf haar de raad een nogal gediensstige politicus aan te spreken.

- JESPER- (Onderbreekt) Mag dit wel?
- STROBBE- (Lichtjes geamuseerd) Je hoeft dit toch aan niemand te vertellen. Die winkelierster was nogal eigenzinnig, zij wou van geen goede raad weten. Resultaat? Het is haar duur te staan gekomen.
- JESPER- (Lichtjes ironisch) Voor een prul?
- STROBBE- Voor een prul! Denk eens na over mijn woorden. En spreek er ook eens over met mevrouw daar. (Geamuseerd) Intussen kijk ik even rond in de winkel. Ik zorg ervoor, dat jullie een eurootje bijverdienen.
- JESPER- (Lichtjes ironisch) Onze baas, bedoel je?
- STROBBE- (Geamuseerd) Als jullie hier goed verkopen, volgt er misschien wel opslag.
- JESPER- (Lichtjes ironisch) Jij hebt ook je procent op de verkochte postzegels?
- STROBBE- (Geamuseerd) Natuurlijk! Waarom dacht jij anders, dat die tegenwoordig zo duur zijn? Tot ziens, allebei.
- (Strobbe verdwijnt in de winkel. Ook de klant bij het loket is vertrokken. Heel even een korte stilte.)
- BELINDA- Andermaal beleven wij hier een rottag.
- JESPER- Nog een geluk, dat mevrouw Quintyn niet zelf naar hier is afgezakt.
- BELINDA Is die hier ooit geweest?
- JESPER- (Wat ironisch) Misschien heeft zij geen gps.
- BELINDA- (Wat ironisch) In haar bedrijfswagen?
- JESPER- Eén zaak is nu wel heel duidelijk. Gunther Colman is bij "BUROMAX" helemaal van geen tel meer.
- BELINDA- Blijkbaar weet hij zelfs niets meer af van zijn eigen filiaal.
- JESPER- "Wat kan ik hier nog komen doen," waren zijn eigen woorden.
- BELINDA- Mevrouw Quintyn ontziet niemand.
- JESPER- Colman was alles behalve opgezet met zijn opdracht hier. Dat gezicht van hem sprak boekdelen!
- BELINDA- Wat zouden die burgemeester en die architect hier komen doen?
- JESPER- Kijken hoe zij van dit gebouw een feestzaal kunnen maken zeker?

BELINDA- Volgens mevrouw Vergote is dit een onbegonnen werk.

JESPER- Zij is tegen alles, wat de stad doet.

BELINDA- Meestal terecht!

JESPER- In dit geval heel zeker!

BELINDA- Jij hebt ook geen hoge pet op van de politiek?

JESPER- Jij wel?

BELINDA- Strobbe raadde ons zo-even aan, contact op te nemen met een politicus.

JESPER- (Voorzichtig om niet door Strobbe te worden gehoord)
Als hij zich wil vernederen door dat soort na te lopen,
is dit "zijn" zaak!

BELINDA- Jij bent niet van plan, dit te doen?

JESPER- Ben jij gek?

BELINDA- En aansluiten bij een vakbond?

JESPER- Nog zo iets!

BELINDA- (Zonder veel enthousiasme) Strobbe hebben ze geholpen.

JESPER- Aan werk! Wij hebben werk.

BELINDA- En die mogelijke problemen, waarover hij het had?

JESPER- Grotere verplaatsingen? Ik rijd nu al iedere dag 23 kilometer, om hier te geraken. Wat maakt het dan nog veel uit, dat er daar misschien een paar bijkomen?

BELINDA- Voor mij heel veel! Ik heb nog een zoon van 12, die iedere morgen met de wagen naar school moeten worden gebracht. Ik arriveer hier nu al maar op het laatste nippertje.

JESPER- En je dochter?

BELINDA- Onze Micha is al een paar jaar ouder. Samen met haar vriendinnen rijdt zij naar school met de fiets.

JESPER- Kan je zoon niet met hen meefietsen?

BELINDA- Zij moeten niet dezelfde richting uit. En jij weet, dat onze Preben niet de handigste is. (Nogal ironisch) Ik had beter nog eens goed nagedacht, alvorens te scheiden.

JESPER- Wellicht zitten wij ons hier nu onnodig zorgen te maken.

- BELINDA- Waar wij ook gaan terechtkomen, anders dan hier zal het er ongetwijfeld aan toegaan.
- JESPER- Als wij daar modernere apparaten moeten hanteren, hoef jij je niet ongerust te maken. Ik maak je hierin wel wegwijs.
- BELINDA- Strobbe vertelde ons zomaar open en bloot, hoe hij bij B-POST aan dat baantje is geraakt.
- JESPER- Die mensen vinden deze gang van zaken heel normaal. Ons beschouwen zij als naïeve dommeriken.
- BELINDA- (Wat ironisch) Misschien zijn wij dit ook wel.
- JESPER- (Vastbesloten) In ieder geval gaan wij mekaar helpen!
- BELINDA- (Lichtjes geamuseerd) Om de winkel hier in orde te brengen?
- JESPER- Die is in orde! En daarbij, die burgemeester en die architect kunnen mij geen barst schelen! Zij moeten hier alleen maar naar de muren, de vloer en het plafond komen kijken. Dat alleen is voor hen van belang.
- BELINDA- In die 10 jaar dat wij hier samenwerken, is er bij mijn weten tussen ons nooit een probleem gerezen.
- JESPER- (Geamuseerd) Wij zijn verstandige mensen.
- BELINDA- (Geamuseerd) Jij alleszins.
- JESPER- (Geamuseerd) Voorlopig kijk ik nog niet uit naar een andere collega. Ik ken jou.
- BELINDA- Ik ken jou!

DERDE TAFEREEL

(Johanna Vergote legt haar gekochte waren ter betaling bij Belinda. Belinda pakt in en maakt de rekening.)

VERGOTE- (Ietwat cynisch) Jullie hebben interessant volk op bezoek. Wie is die hoffelijke cavalier, aan de zijde van "madam" daar?

(Jesper kijkt voorzichtig de winkel in.)

VERGOTE- (Ietwat cynisch) Haar ken ik natuurlijk, dat is onze eerbiedwaardige mevrouw de burgemeester. Maar hij?

JESPER- (Wat fluisterend) Architect Nobels.

VERGOTE- (Nogal ironisch) Heeft hij artrose in zijn nek? Hij steekt zijn kop zo hoog. Maar goed, dat er niet te veel wind staat vandaag.

JESPER- (Lichtjes geamuseerd) Jij hebt die mensen toch met rust gelaten?

VERGOTE- (Overdreven) Natuurlijk! Jij kent mij! (Geamuseerd) Hij was de hoogte van het plafond aan het meten. Ik heb hem alleen maar gevraagd, of ik zijn laddertje moest vasthouden. (Blijkbaar wat ontgoocheld) Ik had geen succes.

BELINDA- Jij betaalt weer contant?

VERGOTE- Natuurlijk! Jij weet toch, dat ik tegen bankkaarten ben. De banken kunnen hiermee van dag tot dag, van uur tot uur en van minuut tot minuut nagaan waar ik ben geweest, en wat ik daar heb gedaan.

BELINDA- Dit schaadt je privacy?

VERGOTE- En of! (Op de winkel duidend) Nu dit gebouw hier van de stad is, zien jullie die twee daar wellicht vaker?

BELINDA- Het is hun allereerste bezoek.

VERGOTE- (Verbeterd) Bij jullie weten!

BELINDA- (Fluistert wat) Zij komen deze kant uit!

JESPER- (Fluistert tot Vergote) Hou je maar wat gedeisd.

VERGOTE- (Geamuseerd) Af en toe een beetje stoken, vind ik plezant.

(Burgemeester Laurys en architect Nobels komen het bureau binnen.)

- LAURYS- Geef mijnheer hier een stoel. Hij moet een en ander noteren.
- VERGOTE- (Wat stekelig) Ook allebei een goedendag!
- (Meteen biedt Jesper Nobels zijn stoel aan. De aanwezigheid van Vergote zint burgemeester Laurys blijkbaar niet.)
- LAURYS- (Wil Vergote buiten) Jij bent geholpen?
- VERGOTE- (Gemaakt vriendelijk) Ja, ja. Maar ik vertrek hier nooit zonder te betalen.
- (Belinda haast zich nu een beetje.)
- VERGOTE- (Uitermate vriendelijk) Voor mij hoeft jij je niet te haasten. Ik ben met pensioen, ik heb alle tijd.
- (Met een vriendelijk gezicht neemt Vergote plaats op de rustbank.)
- NOBELS- (Tot Jesper) Hebben jullie mij een plan van dit gebouw?
- JESPER- Een plan?... Ik heb er hier nooit een gezien.
- NOBELS- (Wat verontwaardigd) Van ieder gebouw bestaat er een plan!
- JESPER- Ik ben niet de eigenaar.
- VERGOTE- (Wat stkerig) De stad is nu eigenaar. Mevrouw de burgemeester moet dit hebben.
- (Een venijnige blik van Laurys naar Vergote.)
- NOBELS- Geen plan dus!... Heeft dit gebouw merkbare gebreken?
- JESPER- Mijnheer bedoelt?
- NOBELS- Regent het hier ergens binnen?
- VERGOTE- (Geamuseerd) De zon schijnt volop!
- (Belinda wil vlug afrekenen met Vergote.)
- VERGOTE- (Poeslief) Laat mijn waren nog maar wat liggen. Ik heb alle tijd. Ik ben nog niet helemaal gerecupereerd van de klim naar hier zo-even.
- NOBELS- Zijn er scheuren in de vloeren, de muren, of het plafond?... Loopt het toilet nog wel af?
- VERGOTE- (Blijkbaar onschuldig) Jij moet toch niet dringend gaan, mijnheer?

- BELINDA- (Terwijl zij wat steun verwacht van Jesper) Voor zover wij kunnen vaststellen, is alles hier nog in orde.
- NOBELS- Jullie hebben hier een plat dak. Is dit goed geïsoleerd? Is het hier in de zomer niet te warm?
- LAURYS- (Wat aanstellerig) Of te koud in de winter?
- BELINDA- Wij kleden ons naargelang het seizoen.
- VERGOTE- (Plagerig) Op ons stadhuis wordt er naar het schijnt nogal wat af gezweet! Maar ja, daar wordt er met zijn allen heel hard gewerkt!
- LAURYS- (Geraakt) Wij stoken goed! En al onze gebouwen zijn perfect geïsoleerd!
- NOBELS- Volgens jullie is hier dus alles in orde?
- JESPER- Voor zover wij hierover kunnen oordelen.
- NOBELS- Die twee lokalen hier voorbij het toilet...?
- JESPER- Die staan al vijf jaar leeg.
- NOBELS- Waarvoor hebben die gediend?
- JESPER- Dat was nog in de tijd van "COLMAN". Een diende toen als opslagplaats, het andere als atelier.
- LAURYS- (Minachtend) In de tijd dat deze zaak nog iets voorstelde.
- JESPER- (Geraakt) In de tijd dat wij nog een zelfstandig bedrijf waren, mevrouw. Nu komen onze waren via "BUROMAX", toen werd er "hier" nog geleverd.
- VERGOTE- Ik weet nog, dat er in dat eerste lokaal een technicus zat. Fritske! Voor de reparatie van defecte schrijfmachines en computers.
- LAURYS- Dit is al lang verleden tijd!
- VERGOTE- (Wat schamper) Ja, tegenwoordig is blijkbaar niemand nog bekwaam, om iets te repareren. Als er iets stukgaat, kan je het weggooien. Onmiddellijk naar het recyclagepark ermee!
- LAURYS- (Ietwat bitsig) De herstellingen kosten meer dan het toestel zelf!
- VERGOTE- Jij vindt dit normaal?
- LAURYS- Tegenwoordig gebruiken ze veel lichtere materialen dan vroeger.
- VERGOTE- Dit klopt! Als je vroeger een kleed kocht, had je iets

degelijks, gemaakt door een bekwame naaister van hier. Je durfde ermee op straat komen. Als je tegenwoordig een kleed koopt, is het "Made in Bangkok"! Als je er vijf minuten mee in een wagen hebt gezeten, is het precies of je uit een kattengat bent gekropen.

LAURYS- Wij bij de stad hebben alle herstellingsdiensten opgedoekt.

VERGOTE- (Wat schamper) Als je met het geld van de gemeenschap kunt smossen, is dit voor "sommigen" blijkbaar geen probleem.

NOBELS- Ik zie het niet zitten.

LAURYS- Wat?

NOBELS- Dit hier ombouwen tot een geschikte evenementenhal.

LAURYS- Waarom niet?

NOBELS- Voor een project als de Blauwe Boulevard is deze ruimte toch veel te klein en te armoedig.

LAURYS- (Ongelovig) 1.500 vierkante meter?

NOBELS- Hebben jullie wel eens nagedacht, wat jullie in deze ruimte allemaal nodig hebben? Het gaat niet enkel om een evenementenzaal, maar ook om een podium, kleedkamers, douches, opslagruimten, een technische kamer, een keuken, toiletten, vergaderlokalen, een directieruimte...

LAURYS- Moet dit allemaal?

NOBELS- (Wat verontwaardigd) Wij gaan hier toch geen soort duivenhok van maken?

VERGOTE- (Geamuseerd) Een tortelduivenhok, voor de fladderaars van de Blauwe Boulevard!

LAURYS- (Ontgoocheld) Ik dacht alleen maar aan een soort ontmoetingsplaats. Gewoon een zaal met een keuken.

NOBELS- Zelfs hiervoor moet je niet enkel rekening houden met de oppervlakte. Vooral het volume is van belang. Deze zoldering is toch veel te laag. Nauwelijks vier en een halve meter!

VERGOTE- (Geamuseerd) Die fladderaars gaan maar het moeite hun vleugels kunnen uitslaan. Zij gaan hier veel te dicht op mekaar zitten. (Verbetert geamuseerd)...naast elkaar zitten.

NOBELS- Wie raadde je deze aankoop aan?

LAURYS- De directie van onze technische dienst.

- NOBELS- (Nogal pretentieus) Zijn dit architecten?
- LAURYS- (Onwennig) Hoger geschoolden. (Zwakt meteen wat af) Enkelen toch.
- NOBELS- Zijn die hier vooraf een kijkje komen nemen?
- LAURYS- Dit weet ik niet.
- VERGOTE- (Alsof zij het meent) Mevrouw de burgemeester vertrouwt haar personeel blindelings!
- LAURYS- Deze aankoop was een beslissing van de voltallige meerderheid van de gemeenteraad.
- NOBELS- In ieder geval zie ik het met deze ruimte helemaal niet zitten.
- LAURYS- (Ontgoocheld) Wij hebben ze nu.
- NOBELS- Dit is toch geen probleem. Jullie kunnen hier een andere bestemming aan geven.
- LAURYS- (Nog altijd niet bekomen) Welke?
- NOBELS- (Duidelijk op zichzelf doelend) Voor iemand met kennis van zaken zijn er zoveel mogelijkheden.
- LAURYS- (Ontgoocheld) Maar dan zit onze Blauwe Boulevard zonder feestzaal.
- NOBELS- In deze wijk liggen er nog gronden genoeg voor een schitterende nieuwbouw.
- LAURYS- (Meteen ongerust) Nog gronden bij aankopen?
- NOBELS- Een stadsbestuur met enige ambitie maakt hiervan toch geen probleem?
- VERGOTE- (Ernstig nu) Is er hier de laatste tijd nog niet genoeg naar de botten geholpen?
- LAURYS- (Plots) Waarmee bemoei jij je?
- VERGOTE- (Rustig) Met de verspilling van "mijn" belastinggeld.
- LAURYS- (Opgewonden) Voor deze door iedereen geprezen modernisering hier, is er heel wat meer nodig dan alleen maar jouw belastinggeld!
- VERGOTE- (Wat ironisch) Helaas!
- LAURYS- (Opgewonden) Als jij het beter kan, waarom ga jij dan niet in de politiek?
- VERGOTE- (Plagerig) Ik wil jou geen concurrentie aandoen.

- LAURYS- (Opgewonden) Jij bent bang, niet eens te worden verkozen!
- VERGOTE- (Nogal ironisch) Zo sympathiek als jij ben ik inderdaad niet.
- LAURYS- (Schamper) Ah, jij weet het?
- VERGOTE- Ik ken mijzelf. (Wat schamper) Wat niet iedereen van zichzelf kan zeggen!
- LAURYS- (Opgewonden) Jij bent niet sympathiek, maar berucht!
- VERGOTE- (Nogal ironisch) O ja?
- LAURYS- (Opgewonden) Ter wille van jouw dwars karakter!
- VERGOTE- Dwars?
- LAURYS- (Opgewonden) Ja dwars! En nog geen klein beetje!
- VERGOTE- "Madam", 40 jaar lang ben ik omgegaan met kinderen van deze stad. Ik heb ze opgevoed en onderwezen. Vraag hun maar eens, hoe "dwars" ik was.
- LAURYS- (Schamper) Ik heb genoeg gehoord!
- VERGOTE- Jij kan over mij niet oordelen! Jij en je kinderen liepen elders school.
- LAURYS- Omdat wij daar meer op onze plaats waren!
- VERGOTE- Bij jullie politieke vrienden!
- LAURYS- Wij hebben ten minste nog vrienden!
- VERGOTE- Jullie konden niet anders, ter wille van jouw politieke ambities. "Echte" vrienden waren dit niet.
- LAURYS- Die van jou wel? Zelfs bij het amateurtoneel hebben ze je buitengekeken!
- VERGOTE- Pardon, "madam"! Daar ben ik zelf opgestapt!
- LAURYS- In volle ruzie!
- VERGOTE- Jij gaat mij niet horen vertellen, dat daar niets aan de hand was. Als regisseur eiste ik van amateurs, dat zij wat professioneel te werk gingen. Voor sommigen was dit te veel gevraagd. (Maakt gebaar van het glas heffen) Zij kwamen hoofdzakelijk voor de "na"repetities! Daarom ben ik opgestapt.
- LAURYS- (Opgewonden) Ze wilden jou niet meer!
- VERGOTE- Tien jaar geleden, toen ik nog regisseerde, brachten zij van iedere productie 7 opvoeringen voor een volle zaal! Nu brengen ze er nog 4 voor nog geen half volle zaal!

LAURYS- (Wat schamper) Hoevkan jij dit weten? Jij komt daar nooit meer!

VERGOTE- Jij kwam daar vroeger wel! Meestal te laat! Jij stoörde de opvoering en de andere toeschouwers! En tijdens de pauze moest jij al weg,... naar andere "verplichtingen"!

LAURYS- Ik werk nog!

VERGOTE- Ik ook! Nog geregeld geef ik wat steun aan minder getalenteerde kinderen met leermoeilijkheden.

LAURYS- Geef jij dit wel aan aan de belastingen?

VERGOTE- (Erg op de tenen getrapt) Ik doe dit gratis, "madam"!

LAURYS- (Schamper) Wie doet er tegenwoordig nog iets gratis?

VERGOTE- Ik ben geen politica! Mijn leven lang heb ik plezier beleefd aan wat ik deed.

LAURYS- Ik ook!

VERGOTE- Ik merk het!

NOBELS- Kunnen wij het nog even hebben over ernstigere zaken?

VERGOTE- (Nogal ironisch) Die Blauwe Boulevard?

NOBELS- Precies!

VERGOTE- Wat jullie daar bezig zijn, is een regelrechte schande!

NOBELS- Wil jij dit nog eens herhalen?

VERGOTE- Een regelrechte schande! Een burgemeester, die zagezegd opkomt voor de werkende klasse en de minder bedeelden, vernielt hier een ganse wijk ten voordele van de superrijken!

LAURYS- (Erg opgewonden) Pardon?

VERGOTE- Jij hebt mij duidelijk verstaan! Toen ik jong was...

NOBELS- (Onderbreekt haar nogal ironisch) Hoe lang is dit geleden?

VERGOTE- Toen ik jong was, was deze kanaalkom er voor het gewone volk. Het was hier een en al bedrijvigheid van kolenhandelaars, fabrieksarbeiders, scheepsarbeiders, vervoerders, winkeliers en noem maar op! Waar zijn die gebleven?

LAURYS- (Nogal ironisch) Allemaal gestorven van ouderdom!

VERGOTE- (Opgewonden) Allemaal verjaagd door jou!

- NOBELS- Deze buurt stond al vele tientallen jaren te verkommeren!
- VERGOTE- Hier was een uitstekend restaurant, cafés, handelszaken, een dancing...
- LAURYS- (Onderbreekt opgewonden) Die was al jaren gesloten wegens lawaaioverlast!
- VERGOTE- (Opgewonden) Het was aan jou, om hiertegen op te treden! Er waren handelaars in sanitair en verwarming, een frituur...
- LAURYS- (Onderbreekt opgewonden) Over enkele jaren is dit hier allemaal terug! Veel moderner! Veel chiquer!
- VERGOTE- Aan woekerprijzen!
- (Aan het loket gaat Belinda een (onzichtbare)¹klant bedienen.)
- VERGOTE- "Onze" mensen kunnen zo'n woekerprijzen niet betalen! Enkel die superrijken!
- LAURYS- Die moeten er ook zijn! In onze stad hebben wij die altijd gemist! Voortaan gaan "zij" ervoor zorgen, dat er hier geld in het laatje komt!
- VERGOTE- Dit moet jij mij eens uitleggen!
- LAURYS- Dit gebeurt via de belastingen! Zij verdienen fors, dus zij betalen ook fors!
- (Vergote kan haar lach nog moeilijk bedwingen.)
- LAURYS- Met dat geld kunnen wij dan in de binnenstad projecten ontwikkelen en diensten verlenen aan onze mensen!
- VERGOTE- Die superrijken hebben hun domicilie elders! Waar de belastingsdruk erg laag is! Hier aan onze kanaalkom kopen zij een appartement als zoveelste buitenverblijf! "Als" zij al belastingen betalen, doen zij dit elders! Zij verdienen haast niet het zout op hun patatten, want zij worden betaald door hun eigen bvba's en vennootschappen. Zij betalen nog minder dan jij en ik! En wat hun kapitalen betreft, hoe die worden belast! Hierover zullen wij maar zwijgen!
- LAURYS- Dat is niet hun schuld!
- VERGOTE- Dit is de schuld van de politici zoals jij!
- LAURYS- Hierover gaan wij het een andere keer hebben!
- NOBELS- (Wat ironisch) Dat is een uitstekend idee! Want wij moeten het nog even hebben over dit complex hier.

- LAURYS- Doen wij dit niet beter op het stadhuis, (terwijl zij Vergote belonkt) onder ons beiden?
- NOBELS- Eerst gaan wij dit gebouw nog eens even doorlopen. Bij onze besprekingen straks moeten wij weten, waárover wij het hebben.
- VERGOTE- (Wat schamper) Bezie het nog maar eens goed! Misschien houden jullie je handen er dan af!
- NOBELS- (Tot Laurys) Ga ik voorop?
- LAURYS- (Erg vriendelijk) Doe gerust!
- (Zonder een groet vertrekken Nobels en Laurys via de winkel.)
- VERGOTE- (Lichtjes opgewonden) Zo werken onze officiële instanties! Eerst kopen zij een gebouw, en nadien stellen zij vast, dat zij er niets mee kunnen aanvangen!
- JESPER- Jij hebt hen nogal aangepakt!
- VERGOTE- (Geamuseerd) Vind jij? Ik heb toch niets gezegd, dat niet waar is.
- JESPER- Ik hoop maar, dat zij ons dit niet gaan kwalijk nemen.
- VERGOTE- Waarom zouden zij?
- BELINDA- Wij hebben alles gehoord, zonder te reageren.
- VERGOTE- Ik heb jullie hier toch nooit bij betrokken.
- (Vergote neemt haar koopwaar. Zij vergeet te betalen.)
- BELINDA- (Vlug) De rekening, mevrouw.
- VERGOTE- Och god! (Geamuseerd) Nu zou ik nog vertrekken, zonder te betalen.
- (Vergote betaalt.)
- VERGOTE- (Lichtjes geamuseerd) Maar goed, dat "madam" dit niet heeft gezien. Zij had er ongetwijfeld plezier aan beleefd.
- (Vergote begeeft zich tot bij de winkeldeur.)
- VERGOTE- (Geamuseerd) Ik laat die twee nu wel met rust.
- JESPER- (Glimlachend) Liefst.
- VERGOTE- Tot ziens, allebei.
- BELINDA- Tot ziens.

(Vergote vertrekt via de winkel.)

JESPER- (Lichtjes enthousiast) Heb jij, het gehoord? Dit gebouw komt niet in aanmerking als feestzaal voor de Blauwe Boulevard! Misschien gaat de verkoop nu niet door!

BELINDA- Die is toch al afgesloten.

JESPER- Misschien bedenkt de stad zich nog, en wordt de verkoop vernietigd!

BELINDA- Jij denkt toch niet, dat die van het stadsbestuur hun stommiteiten gaan toëgeven?

JESPER- Die kans is inderdaad erg klein. Even klein als dat "BUROMAX" dit gebouw nog terug wil. Altijd zijn wij voor hen van weinig of geen tel geweest.

(Belinda is er niet helemaal met haar gedachten bij.)

JESPER- Jij maakt je ook ernstig zorgen?

BELINDA- Niet alleen over "COLMAN".

JESPER- Scheelt er iets?

BELINDA- Problemen thuis!... Met mijn dochter.

JESPER- Ik dacht, dat het zo goed ging met Micha?

BELINDA- Dat was ook zo,... tot voor kort. Zij is niet meer tevreden met haar wekelijks zakgeld. Ik geef haar nochtans wat ik kan. Ik heb haar gezegd, dat zij hiervoor ook al eens moest gaan aankloppen bij haar vader.

JESPER- Geeft Max haar nooit wat?

BELINDA- Dat weet ik niet. Zolang het goed gaat, vraag je hier niet naar.

JESPER- Hebben jij en je dochter ruzie?

BELINDA- Neen, maar... (Aarzelend) Onlangs stond ik in de Colruyt met te weinig geld in mijn tas. Ik begreep dit niet. Ik was ervan overtuigd, er genoeg te hebben ingestoken. Enkele dagen later overkwam mij hetzelfde bij de bakker. Ik begon mijn tas in het oog te houden... Gisteren betrapte ik Micha, toen zij een briefje van 50 uit mijn tas haalde.

JESPER- Hoe reageerde zij?

BELINDA- Zij weet het niet, ik heb het haar niet gezegd. Voortaan laat ik thuis nergens nog geld rondslingeren. Ik ben erover gaan nadenken. Dit spelletje kan al langer bezig zijn... met kleinere bedragen.

JESPER- Jij gaat haar hier toch over aanspreken?

BELINDA- Ik moet wel. Maar hoe?

JESPER- Jij wil het vertrouwen van je dochter niet verliezen?

BELINDA- Als ik haar hierover aanspreek, blijft er ongetwijfeld iets van hangen. Gevolgen voor onze verdere relatie heeft dit altijd.

JESPER- Heb jij enig idee, waarvoor zij dit geld nodig heeft?

BELINDA- Hierover maak ik mij nog de grootste zorgen.

JESPER- Jij vreest het ergste?

BELINDA- Ik hoop, dat ik mij vergis.

JESPER- Hoe oud is Micha precies?

BELINDA- 15.

JESPER- Niet de gemakkelijkste leeftijd.

BELINDA- (Voor zich uit starend) Had ik maar iemand, om er al eens over te praten.

(Jesper beziet Belinda lang... zonder nog een woord te zeggen.)

VIERDE TAFEREEL

(Jesper en Belinda werken aan hun bureau. Plots komt Jesper recht, want Gunther Colman doet zijn intrede.)

JESPER- Mijnheer Colman.

COLMAN- (Nogal lusteloos) Blijf zitten.

JESPER- Jou hadden wij hiervan niet meer verwacht.

COLMAN- Een mens doet niet altijd, wat hij wil.

JESPER- Toch weer geen onaangename boodschap?

COLMAN- Blijkbaar is dit het enige, waarvoor ik nog in aanmerking kom.

BELINDA- Hebben ze voor ons een nieuw onderdak gevonden?

COLMAN- Was het maar zo... Dit filiaal houdt op te bestaan. Jullie verhuizen naar "BUROMAX".

JESPER- (Verontwaardigd) Naar "BUROMAX"? Zestien kilometer hier vandaan?

COLMAN- Ik heb dit niet beslist.

JESPER- Dan bestaat erover twee jaar geen "COLMAN" meer?

COLMAN- Erger... Eind volgende maand moeten jullie hier weg zijn.

BELINDA- Dan al?

COLMAN- Een beslissing van mevrouw Quintyn.

JESPER- Wat wordt daar onze taak?

COLMAN- Hetzelfde als hier, de klanten gerieven.

BELINDA- Wij kennen de mensen daar niet.

COLMAN- De klanten van hier zoeken daar wel naar jullie.

JESPER- (Kan het duidelijk niet geloven) Eind volgende maand al?

COLMAN- Tot dan draait deze winkel gewoon verder. De dagen na-dien wordt er hier meteen ingepakt en verhuisd.

JESPER- Dit kan toch niet!

BELINDA- Onze klanten zijn niet op de hoogte van deze verhuis.

- COLMAN- Mevrouw Quintyn vraagt, dat jullie hen op de hoogte brengen. En dat jullie hun uitnodigen, om op de nieuwe locatie een kijkje te komen nemen.
- JESPER- (Ongelovig) 16 kilometer hier vandaan!
- BELINDA- Wie gaat ver zover, voor wat kantoorgerei?
- COLMAN- Jullie moeten al jullie klanten een mailtje sturen. Mevrouw Quintyn heeft de tekst hiervoor zelf opgesteld.
- (Colman overhandigt deze tekst aan Jesper.)
- COLMAN- Jullie moeten hen uitnodigen voor een kennismaking met talrijke, nieuwe producten in de showroom ginds.
- BELINDA- (Ongelovig) Wie van hen gaat daar naartoe?
- JESPER- Ongetwijfeld gaan zij ons dit vervroegd vertrek kwalijk nemen.
- COLMAN- (Onverschillig) Vertel dit aan mevrouw Quintyn.
- JESPER- Kan jij bij haar geen woordje doen? Wellicht kunnen wij die twee jaar hier dan nog vol maken.
- COLMAN- Verloren moeite.
- BELINDA- Jij wil toch ook, dat "COLMAN" zo lang mogelijk blijft bestaan.
- COLMAN- Jullie kennen mevrouw Quintyn blijkbaar niet. Nooit komt zij terug op een genomen beslissing.
- BELINDA- Bij het samengaan met "BUROMAX" vijf jaar geleden heb jij geen voorwaarden gesteld?
- COLMAN- Jij bedoelt?
- BELINDA- Dat dit filiaal nooit mocht worden opgedoekt?
- COLMAN- Hoe kon ik dit toen vermoeden?
- JESPER- Je vader had zo iets wel voorzien. Bij hem was zo iets nooit gebeurd. Als hij nog leefde, had hij je die definitieve verkoop ongetwijfeld kwalijk genomen.
- COLMAN- Hij leeft niet meer.
- JESPER- Zijn geest hangt hier nog altijd. Kan jij deze zaak niet terugkopen? Voor een van je zonen? Belinda en ik hebben hierover zitten praten. Wij zijn beiden bereid, al het mogelijke te doen, om deze zaak met succes voor hen herop te starten.
- COLMAN-6 Geen van beiden is geïnteresseerd.

- JESPER- Wij proberen hen te overtuigen!
- COLMAN- Zij hebben hiervoor geen aanleg.
- JESPER- Belinda en ik kennen de stiel. En wij hebben nog altijd onze klanten.
- COLMAN- Allebei zijn zij te lui om te werken.
- BELINDA- Zij doen toch iets voor de kost?
- COLMAN- (Lichtjes ironisch) Vincent is naar het schijnt disk-jockey in een of andere louche zaak. En Christian hangt rond op alle mogelijke autoraces. God mag weten, hoe hij daar aan de kost komt.
- BELINDA- Misschien betekent ons voorstel de redding voor een van beiden!
- COLMAN- Ik heb er niets meer aan te zeggen. Mijn vrouw en ik zien hen nog zelden.
- JESPER- En zelf herbeginnen op een nieuwe locatie, mijnheer Colman? Opnieuw! Zonder "BUROMAX"!
- (Colman grinnikt lichtjes.)
- JESPER- De klanten zijn er nog.
- COLMAN- Hiervoor ben ik te oud geworden.
- BELINDA- Jij bent nog geen 50!
- COLMAN- Te oud, mevrouw Sonck.
- BELINDA- Jij moet destijds fantastisch hebben geërfd, om zo vroeg te kunnen nietsdoen.
- COLMAN- Ik ben nog altijd aandeelhouder bij "BUROMAX".
- JESPER- Onder andere dank zij onze inspanningen al die jaren! Misschien kan jij nu ook iets doen voor ons?
- COLMAN- Bespaar jullie de moeite, ik herbegin niet meer.
- BELINDA- Jij laat ons liever stikken?
- COLMAN- (Lichtjes opgewonden) Ik kan niets meer voor jullie doen!
- JESPER- (Op de tekst van mevrouw Quintyn doelend) Wanneer moet dit bericht worden verzonden?
- COLMAN- Zo haast mogelijk.
- JESPER- Mevrouw Quintyn heeft er geen datum opgeplakt?

- COLMAN- Zij rekent erop, dat jullie dit vandaag nog doen.
- JESPER- Ons eigen graf delven?
- COLMAN- Er is nog iets. Jullie mogen enkel nog verkopen, wat hier in voorraad ligt.
- BELINDA- En als er klanten komen met een bestelling? Of als zij vragen naar iets wat niet meer voorradig is?
- COLMAN- Dan sturen jullie ze naar "BUROMAX".
- BELINDA- (Wat schamper) Jij denkt, dat zij dit zullen doen?
(Tine Decock verschijnt in de deuropening.)
- DECOCK- Hallo? Ik ga even mijn rondgang doen.
(Zij merkt nu Gunter Colman, zij komt wat verder het bureau binnen.)
- DECOCK- Mijnheer Colman is er ook nog eens? Dat is lang geleden.
(Tot Jesper en Belinda) Jullie trekken zo'n gezichten. Scheelt er wat?
- BELINDA- Mijnheer Colman komt ons melden, dat wij hier eind volgende maand al dicht moeten.
- DECOCK- Heeft hij elders onderdak gevonden?
- BELINDA- Wij moeten naar "BUROMAX"! 16 kilometer hier vandaan! De naam "COLMAN" verdwijnt voorgoed.
- DECOCK- Waar moeten "wij" dan naartoe?
- BELINDA- Naar "BUROMAX".
- DECOCK- Zover? Dit zie je van hier! Ik mijn linteriewinkel verwaarlozen voor de aankoop van wat kleinigheden?
- JESPER- Jij hoeft hiervoor toch niet te sluiten. Jij hebt een winkelhulp.
- DECOCK- Jij zegt het! Een winkel"hulp"! Menige klant kijkt bij het kiezen en passen nog altijd uit naar "mijn" advies.
- JESPER- Gewoon voor wat ondergoed?
- DECOCK- Voor een man is dit misschien van minder belang, niet voor een vrouw!
- JESPER- (Lichtjes geamuseerd) Jullie hebben meer "accenten", die meteen in het oog moeten springen.
- DECOCK- (Geamuseerd) Vergeleken bij het onze, is het lichaam van een man maar een saaie boel. Niet waar, Belinda?

- BELINDA- (Ietwat sarcastisch) De laatste jaren kan ik hierover niet meer meespreken.
- DECOCK- Neen, voor wat nieuwe papierrolletjes voor mijn rekenmachine, een nieuw batterijtje voor mijn gsm of dergelijke kleinigheden maak ik geen grote verplaatsingen.
- JESPER- (Tot Colman) Hoor jij dit?
- DECOCK- Elders hier in de stad vind ik die spulletjes ook wel. Heb jij die verhuis beslist, mijnheer Colman?
- COLMAN- Ik zit hier voor niets tussen.
- DECOCK- Sommige winkels tegenwoordig hebben niet meer het minste respect voor hun klanten. Ik weet het, zo groot zijn mijn inkopen hier niet. Maar ik kom hier al, van toen ik nog naar school ging. Mijn eerste passer, gradenboog en winkelhaak, allemaal kwamen ze van hier. Ook later, voor mijn aankopen voor de winkel, ben ik nooit elders geweest. Ik ben hier al klant van in de tijd van vader Colman. Hij kwam mij altijd goede raad geven bij mijn aankopen. (Lichtjes plagerig) Mijnheer Colman junior was minder gediensstig. Ik herinner mij niet, van hem ooit enig advies te hebben gekregen.
- COLMAN6 Ik moet eens opstappen.
- DECOCK- (Lichtjes geamuseerd) Ik heb je toch niet geaffronteerd?
- COLMAN- Elders heb ik ook nog zaken te regelen.
- DECOCK- Mij hebben ze verteld, dat jij al een hele tijd van het leven profiteert. Als rentenier.
- COLMAN- Ook dan heb je nog verplichtingen.
- DECOCK- (Lichtjes geamuseerd) Hierover kan ik nog niet meespreken.
- COLMAN- (Tot Jesper) Jullie zorgen voor die mail?
- JESPER- Wij denken eraan.
- COLMAN- Dan ga ik het jullie wensen. Tot ziens, allemaal.
- (Gunther Colman vertrekt.)
- DECOCK- (Lichtjes geamuseerd) Hij is op zijn teentjes getrapt.
- BELINDA- Jij hebt niets verteld, wat niet waar is.
- JESPER- Vader Colman was heel anders dan hij.
- DECOCK- (Geamuseerd) De vader heeft mij hier in de winkel ooit voorgesteld aan zijn zoon.

BELINDA- Aan Gunther?

DECOCK- Ja. Ik moet toen zowat 17, 18 jaar zijn geweest. Ik herinner mij nog goed, dat ik toen een tijdlang verliefd ben geweest.

JESPER- (Lichtjes ironisch) Op Colman? 't Is niet waar!

DECOCK- Die gevoelens kwamen maar van één kant.

JESPER- Jij was te min voor hem?

DECOCK- (Geamuseerd) Misschien was hij te blind, om te zien wat voor een "occasie" hij voor zich had staan.

BELINDA- Hij heeft jou nooit iets laten voelen?

DECOCK- (Geamuseerd) Hij heeft mij nooit gezien!

JESPER- (Lichtjes geamuseerd) Toch bleef jij hier klant?

DECOCK- (Geamuseerd) Dat "hij" zo stom was, daar kon deze winkel toch niets aan doen.

BELINDA- (Lichtjes geamuseerd) Gelukkig heb jij een betere keuze gemaakt.

DECOCK- Ja. (Zwakt meteen af) Niet dat ik met onze Mario zo hoog moet oplopen, maar vergeleken bij Gunther Colman...

BELINDA- Jij had hier onze bazin kunnen zijn!

DECOCK- (Geamuseerd) Met een beetje geluk... Dan begin ik hier nu waarschijnlijk aan mijn laatste bezoek?

JESPER- Jij komt toch nog eens langs voor het zover is?

DECOCK- Natuurlijk, al is het maar, om jullie nog even een goedendag te zeggen.

BELINDA- Dit moet jij zeker doen.

DECOCK- Ik zoek nu even het nodige. Tot zondadelijk.

(Tine Decock verdwijnt in de winkel.)

BELINDA- Maar goed, dat onze klanten er nog zijn. Zij bezorgen ons nog wat verstrooiing.

JESPER- Hoe lang nog? Die anderhalve maand is zo voorbij.

BELINDA- De laatste tijd worden wij hier steeds meer en meer geplaagd. En die Colman laat dit zomaar gebeuren.

JESPER- Een ultieme redding komt er zeker niet via hem.

BELINDA- Kunnen wij zelf iets doen?

JESPER- Wij niet, maar...

BELINDA- Maar?

JESPER- Misschien via onze klanten. Als er van hen uit een protestactie kon starten...

(Bernard Strobbe verschijnt.)

STROBBE- (Opgewekt) Hallo! Ik kom nog eens mijn ronde doen.

JESPER- Doe gerust je voorraad in. Misschien is het je laatste kans!

BELINDA- Eind volgende maand gaan wij al voorgoed dicht.

(Een klant verschijnt aan het loket. Belinda gaat meteen inpakken en afrekenen.)

STROBBE- Ik dacht...

JESPER- (Valt meteen ietwat ironisch in) Dat dachten wij ook! Maar de grote bazin heeft er anders over beslist. Dit filiaal houdt op te bestaan. Wij moeten naar de hoofdzetel.

STROBBE- (Geamuseerd) Promotie?

JESPER- Ik kan er niet om lachen. Wie weet wat er ons daar allemaal staat te wachten!

STROBBE- In heel wat bedrijven is men momenteel toe aan modernisering.

JESPER- Dit heeft niets te maken met moderniseren. Zij doen hier gewoon de deuren dicht.

STROBBE- Jullie gaan hiermee akkoord?

JESPER- Niemand heeft hierover onze mening gevraagd.

STROBBE- Zoiets kan niet! Herstructureringen kunnen enkel gebeuren met inspraak van het betrokken personeel.

JESPER- Ga dit maar eens vertellen aan mevrouw Quintyn!

STROBBE- "Jullie" moeten dit doen, "met" de steun van jullie vakbond.

JESPER- (Ietwat ironisch) Hier gaan wij weer!

STROBBE- Ginds behouden jullie toch dezelfde functie als hier?

JESPER- Dit weten wij niet.

STROBBE- En hetzelfde statuut?

(Jesper zwijgt nu.)

STROBBE- Ook dit weten jullie niet? Jullie zijn destijds gefusioneerd?

JESPER- Vijf jaar geleden?

STROBBE- Met het behoud van jullie rechten? Of met dezelfde rechten als het personeel ginds?

JESPER- Hierover heeft niemand ons iets verteld.

STROBBE- Jullie hebben er ook nooit naar gevraagd?

(Jesper zwijgt onwennig.)

STROBBE- Jullie wedde, is die toen veranderd?

JESPER- Niet dat ik mij herinner.

STROBBE- (Geamuseerd) In ieder geval niet zo spectaculair, dat jij je meteen een splinternieuwe Mercedes E500 coupé hebt aangeschaft?

JESPER- Mijn Fiestaatje doet al meer dan 15 jaar zijn dienst.

STROBBE- (Geamuseerd) Het rammelt nog niet overdreven?

JESPER- (Geamuseerd) Enkel als ik over kasseien rijd.

STROBBE- Toen jij van werkgever veranderde, moet jij hiervan toch documenten hebben ontvangen.

JESPER- Dit is mogelijk. Maar wie leest die?

STROBBE- De vakbonden.

JESPER- Ik was toen al blij, dat ik nog werk had.

STROBBE- Jij hebt die formulieren toch bewaard?

JESPER- De eerste jaren dat wij getrouwd waren, kocht ik mijn vrouw voor haar verjaardag nogal eens een taart.

STROBBE- (Onderbreekt geamuseerd) Maar dit heeft niet lang geduurd?

JESPER- (Geamuseerd) Ik weet niet, of zij nu nog verjaart. In een van die lege taartdozen bewaar ik al mijn paperassen die te maken hebben met mijn werk. Voor later, als ik met pensioen ga.

STROBBE- Dus valt dit nog na te trekken?

JESPER- Voor iemand die hier verstand van heeft.

STROBBE- Die van de vakbond.

JESPER- (Ironisch) Ik dacht het!

(Belinda komt terug van het loket.)

STROBBE- Bij een van mijn vorige bezoeken hier heb ik jullie verteld, wat zo'n verandering van werkplaats allemaal met zich mee kan brengen.

BELINDA- Ik herinner het mij.

STROBBE- Dit kost jullie allemaal geld! Probeer hiervoor een vergoeding vast te krijgen.

BELINDA- Die vakbonden van jou springen voor iedereen in de bres?

STROBBE- Dit is de bedoeling.

BELINDA- Kunnen zij dan ook een schrijven richten aan mevrouw Quintyn, met de vraag dit filiaal niet te sluiten? Zij kunnen dit doen in naam van onze klanten.

STROBBE- Zij springen in de bres voor de belangen van de werknemers, niet voor die van de klanten. Dezen moeten naar de consumentenbond.

BELINDA- En jijzelf? Jij als postman kent nogal wat van onze klanten. Kan jij ze niet eens aanspreken, om samen iets voor ons te ondernemen?

STROBBE- Ik zou niet weten wat.

JESPER- Gewoon een gezamenlijke brief naar mevrouw Quintyn.

STROBBE- (Lichtjes geamuseerd) Ik ben maar een gewoon pennelikkertje van BPOST.

JESPER- (Wat ironisch) En wij hier zijn nog geen hofleverancier.

STROBBE- (Plots erg geamuseerd) Maar dat is het! Jullie moeten de koning inschakelen! Of liever koningin Mathilde! Zij presenteert nogal goed!

JESPER- (Ironisch) Prijs Laurent!

STROBBE- (Geamuseerd) Die staat hier binnen het uur!

BELINDA- Hij moet alleen maar een brief schrijven.

STROBBE- (Geamuseerd) Kan hij dit wel? Als lid van de koninklijke familie hoeft hij in ieder geval geen postzegel te plakken!... (Ernstig nu) Een goede raad, vrienden! Zoek jullie aanwervingsacten van 5 jaar geleden eens bij elkaar, en ga hiermee naar een deskundige. Wat dit jullie gaat kosten, Malen jullie er dubbel en dik weer uit! Als jullie nu wordt te kort gedaan, heeft dit gevolgen voor heel de rest van jullie loopbaan. Zorg dat dit niet gebeurt!... Ik ga even mijn ronde doen.

(Strobbe verdwijnt in de winkel. Heel even zijn Jesper en Belinda in gedachten verzonken.)

JESPER- Ik denk, dat wij mevrouw Quintyn maar best met rust laten.

BELINDA- Jij wacht liever af?

JESPER- Zij is bijzonder vlug op haar tenen getrapt. Als wij iets hadden willen ondernemen, hadden wij dit eerder moeten doen. Wij hadden haar zelf een nieuwe locatie moeten suggereren.

BELINDA- Wist jij er een?... Wat ben jij van plan met die mail van haar?

JESPER- Verzenden natuurlijk. Wij kunnen niet anders. Ongetwijfeld gaat zij ons controleren.

BELINDA- En als onze klanten dan al meteen wegblijven?

JESPER- Hiervoor vrees ik niet zo zeer. Ik vraag mij wel ernstig af, welke houding wij moeten aannemen ten opzichte van hen.

BELINDA- Jij bedoelt?

JESPER- Wij kunnen ons moeilijk openlijk verzetten tegen de beslissingen van mevrouw Quintyn.

BELINDA- Ongetwijfeld vertelt iemand haar dit dan terug.

JESPER- Wij moeten nog jaren met haar samenwerken. Van de andere kant kunnen wij tegenover onze klanten moeilijk doen, of wij akkoord gaan met wat er hier gebeurt.

BELINDA- Zij zouden het ons kwalijk nemen... Hoe moet ik dat gaan oplossen met onze Preben? Elke morgen en avond nog een half uur langer in de opvang? Waar kan ik hiervoor terecht? En wat gaat mij dit weer kosten?

JESPER- (Voorzichtig) Max?

BELINDA- Mijn ex? Zwijg mij hierover! Dat die maar begint met het alimentatiegeld beter te betalen!

JESPER- Doet hij dit niet meer?

(Belinda zwijgt.)

JESPER- Misschien ga jij best eens praten met mevrouw Quintyn. Niet over dit filiaal, maar over je persoonlijke problemen.

BELINDA- Ik val nog liever dood!

JESPER- Jij staat nu toch voor een nieuwe situatie. Misschien

helpt zij je aan een oplossing.

BELINDA- Jij komt nogal eens bij "BUROMAX".

JESPER- Zelden.

BELINDA- Hoe is de sfeer daar?

JESPER- Ik kom daar alleen maar, om iets af te halen. Veel gelegenheid tot praten is er dan niet.

BELINDA- Ik vrees, dat de andere werknemers ons daar niet gaan aanvaarden. Dat zij ons gaan beschouwen als indringers. Bijna iedereen die daar komt, is altijd klant geweest van hen. Zij hebben die jaren bediend. En nu komen wij ons daar tussen steken.

JESPER- Wij kunnen onze klanten van hier bedienen.

BELINDA- Verwacht jij echt, dat er "iemand" met ons mee verhuist?

JESPER- Zelf zou ik mij ook ernstig bedenken.

BELINDA- Gelukkig gaan wij daarginds in ieder geval nooit worden.

JESPER- Afwachten!

VIJFDE TAFEREEL

(Jesper werkt aan zijn bureau. Belinda heeft net een klant bediend aan het loket. Laurys en Nobels doen hun intrede.)

LAURYS- (Aanstellerig) Kan mijnheer de architect nog eens even gebruik maken van een van de bureaus?

(Zowel Jesper als Belinda is bereid het bureau af te staan.)

LAURYS- (Aanstellerig) Wij zijn weer volop aan het werk!

(Nobels neemt plaats aan het bureau van Jesper.)

LAURYS- (Aanstellerig) Eigenlijk hebben "wij" het recht om hier te werken. Dit gebouw is van ons.

JESPER- (Wat geraakt) Wij gaan jullie hier niet lang meer voor de voeten lopen, mevrouw.

LAURYS- (Duidelijk tevreden) Ik heb ervan gehoord. Wij maken zo haast mogelijk gebruik van dit gebouw. (Aanstellerig) Gaat het, mijnheer de architect?

NOBELS- (Nogal gewichtig) Ik moet ervoor zorgen, dat de volgorde van de schetsen en de foto's niet door elkaar wordt gehaald.

LAURYS- (Gewichtig) Mijnheer de architect heeft "nog" grootse plannen!

JESPER- Met dit gebouw?

LAURYS- (Aanstellerig) Ook! Maar vooral met de naaste omgeving hier. Er moet "nog" worden onteigend!

NOBELS- (Ook nogal aanstellerig) Het vel van de beer niet verkopen, voor hij is geschoten!

LAURYS- Natuurlijk niet.

NOBELS- Wij moeten eerst nog eens ernstig bestuderen, of mijn plannen hier wel allemaal te verwezenlijken zijn.

LAURYS- (Aanstellerig) Onze mensen gaan verstomd staan, als zij vernemen wat mijnheer de architect hier nog allemaal van plan is!

BELINDA- Jesper en ik zullen er niet veel meer van zien.

LAURYS- En de reden?

- BELINDA- Wij zijn hier dan al lang vertrokken.
- LAURYS- (Aanstellerig) Jullie komen toch nog eens kijken, wat wij hier intussen allemaal hebben gerealiseerd?
- (Johanna Vergote doet haar intrede.)
- VERGOTE- (Plagerig, op Laurys en Nobels duidend) Goed volk, zie ik!
- LAURYS- (Lastig, voor zichzelf) Daar hebben wij ze weer!
- VERGOTE- (Geamuseerd, tot Nobels) Mijnheer is nog eens op wandel met zijn schoothondje?
- LAURYS- (Op de tenen getrapt) Daar is de winkel!
- VERGOTE- (Vriendelijk) Ik weet het, ik kom hier al veel langer dan jij. Maar jullie doen mij hier al die omwegen maken. Daarom rust ik altijd even uit, voor ik aan mijn inkopen begin.
- (Meteen neemt Vergote plaats op de rustbank.)
- VERGOTE- (Plagerig, naar Laurys kijkend) Dit doet echt deugd. (Vriendelijk op Nobels duidend) Mijnheer is weer volop aan het noteren?
- JESPER- (Maakt dankbaar van de gelegenheid gebruik, om ook wat te stoken) 't Is nodig. Er moet hier weer volop worden onteigend.
- VERGOTE- Dit gebouw is toch al van hen.
- JESPER- Naar wij zopas hebben vernomen, komt zowat de hele omgeving hier in aanmerking van verdere onteigening.
- VERGOTE- (Wat opgewonden) Houdt dit niet meer op?
- LAURYS- (Opgewonden) Bemoei je met je eigen zaken!
- VERGOTE- Dit zijn mijn zaken! Ook ik ben inwoner van deze stad! Wie aan deze stad raakt, raakt ook aan mij! (Tot Jesper) Wat zijn zij van plan?
- JESPER- Dit moet je aan mijnheer de architect vragen.
- (Nobels doet, of hij niets heeft gehoord.)
- VERGOTE- (Tot Nobels) Gaan jullie het uitzicht hier nog verder naar de botten helpen?
- LAURYS- (Opgewonden) Iedereen is vol lof over onze Blauwe Boulevard!

VERGOTE- (Wat schamper) Dan hoor jij andere geluiden dan ik.

LAURYS- (Opgewonden) Menige stad is jaloers, op wat wij hier aan het verwezenlijken zijn!

VERGOTE- Een wijk zo om zeep helpen, dat ze voor onze stadsgenoten van geen enkel nut meer is!

LAURYS- Honderden nieuwe appartementen met uitzicht op het water!

VERGOTE- (Geamuseerd) Antwerpen, Gent en de hele Vlaamse kust van Knokke tot De Panne gaan jaloers zijn op ons!

LAURYS- (Opgewonden) Ja!

VERGOTE- (Opgewonden) Bijna heel onze stad is omgeven door multinationals!

LAURYS- (Opgewonden) Zoals alle andere steden! Om nog volk naar hier te lokken, moet je grootschalige projecten aantrekken!

VERGOTE- (Schamper) Multinationals?

LAURYS- (Opgewonden) Alleen zij hebben nog de financiële mogelijkheden, om zich hier te vestigen!

VERGOTE- Ten koste van onze plaatselijke handelaars!

LAURYS- Die zitten in de binnenstad! Zij profiteren mee van de aantrekkingskracht van de groten!

VERGOTE- (Nogal ironisch) Mensen die komen winkelen, laden hun autokoffer vol aan de supermarkten bij de rand. Denk jij, dat die nadien nog de moeite gaan doen, om de binnenstad in te rijden voor de plaatselijke handelaars?

LAURYS- Ja!

VERGOTE- (Schamper) Zij vinden er niet eens meer een parkeerplaats! De stad vervangt die één na één door zinloze paaltjes en erg hinderlijke bloembakken! En als zij bij grote uitzondering nog eens een parkeerplaats vinden, komt er meteen zo'n halfgare aansteller aangelopen, om een parkeerboete onder hun ruitenwisser te stoppen!
(Erg ironisch) "Onze stad heet je van harte welkom! Jij krijgt meteen een boete van 65 euro!"

LAURYS- (Wát opgewonden) Wij promoten het ondergronds parkeren!

VERGOTE- (Verbeterd) Het vetbetaalde parkeren!

LAURYS- Zo duur is dit niet!

VERGOTE- Voor jou niet, dit klopt! Jij hebt overal je privé-parkeerplaatsen!

- LAURYS- Omdat het nodig is! Hoe geraak ik anders mijn wagen nog kwijt?
- VERGOTE- Hoor je dit?
- LAURYS- Onze gemeente behoort tot de meest interessante winkelsteden van Vlaanderen!
- VERGOTE- Overal in de binnenstad staan er rijen handelsp^anden leeg!
(De klant aan het loket is blijkbaar vertrokken. Belinda komt terug bij het gezelschap.)
- LAURYS- Hoe lang?
- VERGOTE- Al geruime tijd! Overal lees je "Te huur!" of "Te koop!" Ga eens op zoek naar een doodgewone winkel! Jij vindt er geen meer!
- LAURYS- Omdat zij niet meer van deze tijd zijn!
- VERGOTE- Ga eens op zoek naar een gewone bakker, een slager of een traiteur! Voor je er een hebt gevonden, moet je al naar de schoenlapper voor een paar nieuwe zolen!
- LAURYS- Jij wil terug naar de tijd van de bakfietsen, de stootkarren en de lantaarnpalen!
- VERGOTE- Toen durfden de mensen 's avonds nog op straat komen!
- LAURYS- Nu niet meer?
- VERGOTE- Na 18 uur loopt de stad bijna helemaal leeg! Het is hier dan een dooie boel! Wat je dan nog ziet rondlopen, ga je best zo ver mogelijk uit de weg!
- LAURYS- De criminaliteitscijfers in onze stad dalen voortdurend!
- VERGOTE- Omdat onze mensen het moe zijn geworden, nog aangifte te komen doen! Ga 's avonds eens een kijkje nemen in de buurt van het station, achter het oude stadhuis, of in de winkelgalerijen! Vroeger waren dit oorden vol prachtige hotels, restaurants en volkscafés! Onze mensen vertoefden er graag. Maar tegenwoordig...! Het enige wat je er nog tegenkomt zijn drugsdealers, verslaafden en daklozen. Je durft er bijna niet meer passeren zonder begeleiding!
- LAURYS- Jij bent jaloers, omdat het hier in onze stad zo goed gaat tegenwoordig!
- VERGOTE- Voor de superrijken misschien!
- LAURYS- Die hebben wij hier nog altijd veel te weinig!
- VERGOTE- Jij misschien, ik niet! Neem hier dat soort weg, en je houdt niets meer over dan gepensioneerden! Het jonge

volk ontvlucht onze stad, omdat het hier onbetaalbaar is geworden!

LAURYS- Onbetaalbaar voor hen, maar niet voor de gepensioneerden!

VERGOTE- Ook voor de gepensioneerden! Maar zij kunnen de stad niet meer uit, omdat zij zo slecht te been zijn! De dag dat Christus hier passeert en nog eens een aantal mirakels doet, zijn zij ook vertrokken!

(In de deuropening verschijnt er een erg onzekere Emily. Zij houdt een brief in de hand.)

JESPER- (Meteen wat opgewonden) Is er wat aan de hand?

EMILY- (Erg onwennig) Ik wist niet, wat ik moest doen. Maar ik heb toch onze Samantha maar gevraagd, mij meteen naar hier te brengen. Een uur geleden bracht de postbode ons een aangetekende brief.

(Meteen heeft Jesper de brief al in handen.)

JESPER- (Erg benieuwd) Van?

EMILY- "BUROMAX".

VERGOTE- (Lichtjes geamuseerd) De grote baas!

(Jesper heeft de brief al geopend. Hij leest erg gespannen.)

BELINDA- (Erg benieuwd) En?

JESPER- ... Mijn definitief ontslag... aan het einde van deze maand!

NOBELS- (Droogweg) Dit is toch normaal. Als er hier geen winkel meer is, is er ook geen personeel meer nodig.

JESPER- (Verslagen) Er rest mij enkel nog een opzegtermijn van zes maanden.

BELINDA- (Ongelovig) Wij zouden toch overgaan naar de hoofdzetel?

JESPER- Voor zes maanden.

BELINDA- (Erg ongerust) Ongetwijfeld staat er mij hetzelfde te wachten.

VERGOTE- Bel eens naar bij jou thuis.

BELINDA- Daar was niemand, om de brief in ontvangst te nemen.

VERGOTE- (Lichtjes geamuseerd) Dan kan jij die pas morgen op het postkantoor gaan afhalen. Want dezelfde dag... Zo snel lukt dit niet bij de post.

- JESPER- (Totaal van de wijs) Wie zegt er, dat jij er ook een hebt?
- BELINDA- Waarom zouden zij jou ontslaan, en mij niet?
- LAURYS- Misschien hebben ze ginds maar één bijkomende werkkraft nodig.
- NOBELS- (Geamuseerd) De schoonste!
- BELINDA- (Ongelovig) Die met de minste dienstjaren?
- NOBELS- (Geamuseerd) Dit zijn de bestkope!
- VERGOTE- Als de postbode bij jou is langs geweest, steekt er een kaart in je brievenbus.
- BELINDA- Morgen ben ik evenmin vrij, om die brief af te halen. En de volgende dagen niet.
- EMILY- Waarom sturen ze jullie een brief? Zij hadden jullie hier toch persoonlijk kunnen aanspreken.
- JESPER- (Bitter) Dergelijke judasstreken durven zij je niet vlak in je gezicht komen meedelen.
- LAURYS- (Met de nodige aanstellerij) "BUROMAX" wil een bewijs in handen hebben, dat zij jullie officieel op de hoogte hebben gebracht.
- VERGOTE- (Nogal stekelig) Mevrouw weet dit van op het stadhuis. Dergelijke ontslagbrieven verstuurt zij daar bijna dagelijks.
- EMILY- Mevrouw Sonck kan toch eens naar jullie directrice bellen.
- JESPER- En als er voor haar geen brief is verstuurd?
- EMILY- Dan weet zij ten minste iets.
- BELINDA- Ik naar mevrouw Quintyn bellen? Nooit! Wat zij mij niet in mijn gezicht durft zeggen, moet zij mij ook niet via de telefoon vertellen.
- EMILY- En mijnheer Colman? Ongetwijfeld moet die ook op de hoogte zijn.
- BELINDA- Waarom hebben zij die platbroek deze keer niet gestuurd?
- JESPER- Waarschijnlijk heeft hij niet gedurfd... (Verslagen) 55 jaar, en plots zonder werk!
- VERGOTE- Hoever sta jij nog van je pensioen?
- JESPER- Tien jaar.

EMILY- Jij vindt wel ergens iets anders.

JESPER- (Ongelovig) Waar?

EMILY- Lijk jij veel ervaring hebt!

JESPER- Ervaring van wat?

EMILY- Klanten bedienen, bestellingen opmaken, bestanden bijhouden...

JESPER- Wie kan dit niet?

BELINDA- Jullie hebben nog een tweede inkomen. Maar waarvan moet ik leven? Waarvan moet "ik" mijn gezin onderhouden?

VERGOTE- (Tot Laurys) Nu hoor je, wat je hebt aangericht met je Blauwe Boulevard!

NOBELS- Hiermee creëren wij honderden nieuwe jobs!

VERGOTE- Niet voor hen!

NOBELS- Wie zegt dit?

VERGOTE- En wanneer zijn die er?

NOBELS- Ten laatste over twee jaar!

VERGOTE- Eerst zien, en dan geloven!

NOBELS- Jij zal het zien!

VERGOTE- Ik heb er nog gehoord, die "honderden" jobs gingen creëren! Uiteindelijk kwamen die er niet! Allemaal doekjes voor het bloeden!

NOBELS- (Resoluut) Honderden jobs! Mevrouw de burgemeester en ik maken nog even een ronde in de winkel. Ik heb nog enkele gegevens nodig voor in mijn dossier. Onder andere enkele foto's.

VERGOTE- (Geamuseerd) Mogen wij er niet op staan? Wij zijn nogal fotogeniek.

LAURYS- (Wat schamper) Jij vooral!

VERGOTE- (Erg plagerig) Zelfs jij zou er niet op misstaan.

NOBELS- (Tot Laurys) Ga jij mee?

LAURYS- (Ietwat aanstellerig) Ik begin hier de weg al te kennen.

(Laurys en Nobels begeven zich naar de winkel.)

JESPER- (Teneergeslagen) Zover sta ik.

BELINDA- En ik!

JESPER- Jij kan nog hopen.

BELINDA- Tot vanavond?

EMILY- Onze Samantha en onze Dennis zijn allebei het huis uit. Gelukkig hebben wij ze beiden wat kunnen meegeven. Wij dachten voor de toekomst wel rond te komen.

JESPER- En nu krijgen wij dit!

BELINDA- (Opgewonden) Kan "BUROMAX" dit zomaar allemaal?

VERGOTE- Wat hebben wij aan de groten te zeggen? Mij hebben ze destijds ook met pensioen gestuurd zonder een woordje van dank. Gelukkig had ik mijn leerlingen. Om hun bloemen allemaal tot hun recht te laten komen, heb ik mij toen meer dan één vaas moeten aanschaffen bij BLOKKER.

(Een erg onzekere Gunther Colman doet zijn intrede. Met-
een verstomt het gesprek.)

VERGOTE- (Geamuseerd) De koerier van de tsaar! Nu gaan wij het "precies" te weten komen.

EMILY- (Bezorgd) Mijnheer Colman geloof ik?

COLMAN- Ja.

EMILY- Is mijn man Jesper voorgoed ontslagen?

COLMAN- Niet door mij.

EMILY- Hij is ontslagen?

COLMAN- Ja.

BELINDA- En ik?

COLMAN- Ook.

VERGOTE- (Ietwat sarcastisch) Ook niet door hem!

BELINDA- Jij durft je gezicht hier nog laten zien?

COLMAN- Ik moet wel.

JESPER- (Meteen ongerust) Er hangt ons nog meer boven het hoofd?

BELINDA- (Erg schamper) Wij moeten onze gsm toch niet inleveren? De mijne heb ik zelf gekocht! Dit kon er destijds bij mijnheer Colman junior niet af!

COLMAN- Ik ben gestuurd in verband met het ontruimen van deze winkel.

BELINDA- (Schamper) Dit moet toch niet meer vandaag?

COLMAN- Neen, neen.

VERGOTE- (Plagerig tot Colman) Maar...?

COLMAN- Mevrouw Quintyn vraagt, dat jullie hier de laatste maand nog zoveel mogelijk verkopen.

VERGOTE- (Geamuseerd) Solden!

COLMAN- Ja.

VERGOTE- Dan moet ik er op tijd bij zijn!

COLMAN- Niet alles mag weg aan verminderde prijs. Enkel de waren die hier al meer dan een jaar liggen.

BELINDA- (Wat schamper) Hoe kunnen wij dit nog weten?

COLMAN- Via de aankoopfacturen.

JESPER- Die zijn hier niet meer! Die liggen al lang bij "BURO-MAX"!

COLMAN- Jullie kunnen dit nog nagaan op de computerbestanden.

JESPER- (Verontwaardigd) Al die waren een na een controleren op aankoopdatum? Rest er ons dan nog tijd, om de winkel te doen?

VERGOTE- (Geamuseerd) Mevrouw Quintyn komt jullie wel helpen.

COLMAN- Zijzelf heeft hiervoor geen tijd.

BELINDA- (Opgewonden) Wij ook niet!

COLMAN- Vertel dit aan mevrouw Quintyn.

BELINDA- (Opgewonden) Jij had dit moeten doen! Jij was daar bij haar!

COLMAN- Jullie weten toch, wat er minder goed verkoopt. Wat hier al een tijdje ligt. Controleer alleen dit.

VERGOTE- (Geamuseerd) Jullie weten ook, wat "ik" hier zoal koop. Vergeet niet, vooral die zaken af te prijzen! (Geamuseerd tot Colman) Hoeveel bedraagt die korting? Is het de moeite?

COLMAN- Mevrouw Quintyn sprak van drie perioden. 30 % gedurende de eerste week, 50 % de volgende twee weken, en 70 % de laatste week.

BELINDA- (Opgewonden) En iedere keer moeten wij al die prijzen opnieuw aanpassen?

VERGOTE- (Geamuseerd) Jullie hebben toch niets anders te doen.

- BELINDA- Die denkt zeker, dat wij hier de laatste maand nog onze ziel uit ons lijf gaan werken?
- JESPER- Voor iemand die ons hier aan de deur zet!
- COLMAN- Mevrouw Quintyn wil nog zo weinig mogelijk verhuizen.
- VERGOTE- (Geamuseerd) Ah ja, want transporteren kost geld!... In jullie plaats zou ik dit allemaal niet meer zo nauw nemen. Prijs gewoon af, wat jullie denken dat hier al een tijdje ligt. Niemand komt dit nog controleren.
- COLMAN- Mevrouw Quintyn benadrukt, dat jullie voorzichtig te werk moeten gaan. In geen geval mogen jullie onze hoofdzetel ginds concurrentie aandoen!
- VERGOTE- (Geamuseerd) Zij daarginds de volle pot vragen, en jullie hier dezelfde artikels aan halve prijs!
- EMILY- (Wat naïef) Jij kan mijn man en mevrouw Sonck misschien helpen bij het afprijzen, mijnheer Colman. Jij bent hier thuis. Jij bent hier van alles zeer goed op de hoogte.
- VERGOTE- (Plagerig) Hoor jij dit, mijnheer Colman?
- COLMAN- Lang ga ik hier niet meer zijn.
- VERGOTE- (Alsof zij plots bezorgd is) Jij mankeert toch niets?
- COLMAN- Mijn vrouw en ik hebben een landhuis gekocht in de buurt van de stad Rhodos in Griekenland.
- VERGOTE- (Vol bewondering) Ho, ho!
- COLMAN- Wij zijn van plan, zo spoedig mogelijk voorgoed naar daar te verhuizen.
- JESPER- (Wat verontwaardigd) Toch niet, voor wij hier weg zijn? Jij laat ons hier toch niet in de steek?
- COLMAN- Wij vertrekken alleszins een van de volgende weken of maanden.
- JESPER- Wie gaat er dan in deze laatste, moeilijke periode onze belangen nog behartigen bij "BUROMAX"?
- COLMAN- Sorry.
- JESPER- (Verontwaardigd) Jij profiteert ginds van al ons werk hier?
- EMILY- (Wat gegeneerd) Jesper!
- JESPER- (Opgewonden) Zo is het, Emily!
- VERGOTE- (Wat plagerig) Jullie zullen bij het afscheid niet naar

BLOKKER moeten trekken voor nieuwe vazen!

(Plots merkt Vergote iets in de winkel.)

VERGOTE- De architect en zijn schoothondje vertrekken.

BELINDA- (Schamper) Zonder ons nog iets te komen zeggen!

JESPER- Voor hen bestaan wij niet!

VERGOTE- (Lichtjes geamuseerd) Jullie zijn geen van beiden van hier. Jullie kunnen toch niet voor "madam" stemmen.

COLMAN- Ik moet ook opstappen.

VERGOTE- (Geamuseerd) Je vrouw helpen met koffers pakken?

COLMAN- Zover zijn wij nog niet.

VERGOTE- Of leren dansen op het ritme van de sirtaki!

(Vergote neuriet de eerste maten van "Zorba, de Griek".)

COLMAN- Hiervoor hebben wij ginds nog alle tijd.

JESPER- Stel dat wij later nog iets nodig hebben aan getuig-schriften of zo...

COLMAN- Wend je dan tot "BUROMAX". Zij zijn van alles op de hoogte.

BELINDA- Dit hoop ik!

EMILY- (Gemeend) Veel succes ginds.

COLMAN- Jullie zien mij nog wel.

BELINDA- (Wat schamper) Hopelijk weer niet met een boodschap van mevrouw Quintyn!

(Colman vertrekt.)

EMILY- (Wat onwennig) Heb jij mijnheer Colman niet wat te hard aangepakt, Jesper?

JESPER- (Opgewonden) Emily, hij verdient niet anders!

EMILY- (Voorzichtig) Hij is toch je baas geweest.

JESPER- (Wat opgewonden) Had hij zich maar wat meer baas getoond!

BELINDA- "Wij" moeten hem niet bedanken! "Hij" mag ons bedanken, dat wij hier altijd zo ons best hebben gedaan! Voor hem!

VERGOTE- (Lichtjes geamuseerd) Jullie zitten binnenkort op zwart zaad, en hij in een chic landhuis op Rhodos!

- JESPER- (Wat opgewonden) Griekenland zit nog altijd in de problemen. De mensen verkopen er hun ziel, om aan wat geld voor eten te geraken. En hij gaat hiervan profiteren!
- EMILY- Zo mag jij dit niet zien, Jesper.
- JESPER- (Opgewonden) Zo is het, Emily!
- VERGOTE- (Geamuseerd) Wanneer beginnen hier de solden? Ik wil ook eens profiteren.
- JESPER- Nog zo iets! Solden!
- EMILY- (Voorzichtig) Dit doen ze toch overal, waar ze moeten opruimen.
- JESPER- Geef ze nog maar gelijk!
- (Bernard Strobbe verschijnt.)
- STROBBE- (Geamuseerd) Was dit jullie burgermoeder, die mij hier bijna de pijpen van mijn broek reed?
- VERGOTE- Zij en haar cavalier hebben hier foto's genomen! Wij komen met zijn allen in de gazet!
- STROBBE- (Geamuseerd) Maar goed, dat ik er nog niet was! Ik heb mijn zondagse plastron niet aan! Mijn vrouw zou mij weer naar mijn voeten hebben gegeven.
- VERGOTE- (Geamuseerd) Jij bent hier te vroeg. Volgende week pas beginnen de solden!
- STROBBE- (Geamuseerd) Solden?
- EMILY- (Wat gewichtig) Onze Jesper en mevrouw Sonck hebben hun definitieve opzeg gekregen, mijnheer.
- STROBBE- Is dit echt?
- JESPER- Aan het einde van deze maand.
- STROBBE- Gebeurt dit wel allemaal op een wettelijke manier?
- EMILY- Jesper heeft een aangetekende brief ontvangen.
- STROBBE- Mag ik die eens zien?
- (Jesper overhandigt Strobbe de brief.)
- STROBBE- Op het eerste gezicht lijkt die wel in orde. Al moet ik eerlijk toegeven, dat ik in deze ook geen echte kennis van zaken heb. Jij moet die absoluut eens voorleggen aan een specialist. (Tot Belinda) Heb jij er ook een gehad?
- BELINDA- Naar het schijnt. Maar ik heb hem nog niet in ontvangst kunnen nemen.

VERGOTE- (Geamuseerd) Mevrouw is nog in verwachting.

STROBBE- Bij ieder ontslag is het belangrijk, dat de juiste procedure wordt gevolgd. De bazen doen maar op! Maar niet altijd op de voorgeschreven manier. Zij denken alleen maar aan hun eigen profijt.

JESPER- Wat hebben wij aan hen te zeggen?

STROBBE- Rechten en plichten bestaan er voor iedereen. Ook voor de bazen! Vaker dan jullie denken, dienen er ontslagen te worden herroepen!

VERGOTE- (Wat ongelovig) Jij kent zo'n gevallen?

STROBBE- Natuurlijk! Onlangs moest er ergens een bediende worden ontslagen. Volgens de wet moest die met de minste dienstjaren worden ontslagen. Nu waren er in dat bedrijf twee bedienden met identiek dezelfde anciënniteit. Wat heeft de baas gedaan? Hij heeft die twee bedienden laten loten. De verliezer was niet akkoord, in leeftijd was hij namelijk 11 dagen ouder dan zijn collega. Hij heeft klacht ingediend. Die baas heeft de oudste zijn ontslag moeten intrekken, en de jongste wegsturen.

JESPER- (Nogal ironisch) Die oudste was waarschijnlijk gesyndiceerd, en de andere niet.

VERGOTE- (Geamuseerd) Of misschien zat de schoonvader van de oudste bij de juiste politieke partij.

STROBBE- Zijn jullie bij "BUROMAX" wel de bedienden met de laagste anciënniteit?

JESPER- Hoe kunnen wij dit weten?

BELINDA- (Vol overtuiging) Jesper zeker niet!

STROBBE- Dan moeten jullie een klacht indienen.

JESPER- (Ongelovig) Waar?

STROBBE- Bij "BURIMAX"!

JESPER- Jij denkt, dat die zullen reageren?

STROBBE- Dan trekken jullie naar de arbeidsrechtbank!

(Strobbe merkt, dat Jesper niet meteen toehapt.)

STROBBE- Jullie gaan je toch niet laten doen? Jullie weten toch, dat onwettige ontslagen problemen gaan opleveren bij het aanvragen van stempelgeld of je pensioenaanvraag later?

EMILY- (Onschuldig) Moet jij nu gaan stempelen, Jesper?

JESPER- (Wat opgewonden) Zover zijn wij nog niet!

- STROBBE- Maar wel bijna! (Aandringend) Neem toch eens contact op met een vakbond! Of ga ten minste eens naar de juridische dienst van je gemeente.
- BELINDA- (Koppig) Ik wil niet gaan stempelen! Ik wil werken!
- STROBBE- Dit kan nog altijd! Misschien worden jullie dan niet eens afgedankt!
- EMILY- Jij kan Jesper niet helpen, mijnheer?
- STROBBE- (Geamuseerd) Hiervoor ben ik niet lang genoeg naar school geweest. Ik heb nochtans een jaar langer gedaan dan de anderen van mijn klas.
- VERGOTE- (Geamuseerd) Ik ben naar school gegaan tot mijn vijftenzestigste. Maar zelfs ik kan hem niet helpen.
- STROBBE- Mag ik jullie eens iemand sturen met kennis van zaken?
- JESPER- (Meteen) Neen!
- EMILY- Waarom niet, Jesper?
- JESPER- (Opgewonden) Neen, Emily!
- STROBBE- Dan ga ik jullie bezig laten. Maar zorg er alsjeblieft voor, dat jullie niet op straat komen te staan als gevolg van schroom of nalatigheid. Ik ga mijn inkopen doen. Tot zo dadelijk.
- (Strobbe verdwijnt in de winkel.)
- VERGOTE- Ook ik ga winkelen. Niemand kan jullie hierin raad geven. Het gaat om jullie leven en jullie loopbaan. "Jullie" moeten beslissen, wat jullie hiermee doen;
- (Vergote verdwijnt in de winkel.)
- EMILY- Jij hoort het, Jesper, de mensen leven met jullie mee.
- JESPER- (Wat bitter) Behalve zij, die het voor het zeggen hebben!
- EMILY- Het komt wel weer goed.
- JESPER- (Terwijl hij kijkt naar de brief in zijn hand) Ik merk het!
- EMILY- Ik zal nu ook best gaan. Belinda en jij hebben samen nog zoveel te bespreken.
- JESPER- Onze Samantha zal ook terug naar huis willen.
- EMILY- En zelf heb ik nog dringend heel wat verstelwerk.
- JESPER- Bedankt dat jij mij zo vlug bent komen inlichten.

- EMILY- Ik voelde, dat dit moest. Veel sterkte, Belinda.
- BELINDA- 't Zal nodig zijn.
- EMILY- Wees voorzichtig, Jesper. Doe vooral geen domme dingen.
(Ietwat aarzelend vertrekt Emily.)
- JESPER- (Op de brief duidend) Wie had dit ooit durvendenken?
- BELINDA- Ik vreesde er voor. Nu is het zover.
- JESPER- Proberen wij er nog iets aan te doen?
- BELINDA- In geen geval ga ik naar een vakbond!
- JESPER- Zij kennen wel de arbeidswetten. Stel dat het inderdaad zo is, dat er bij ontslagen moet worden rekening gehouden met de anciënniteit.
- BELINDA- Zelfs dan vindt "BUROMAX" wel een reden, om hierop een uitzondering te maken. Ten andere, ken jij de anciënniteit van al onze collega's daar? Bij "BUROMAX" doen zij toch, wat zij willen.
- JESPER- Als daar plaatselijke bedienden moeten plaatsruimen voor ons, zie ik dit inderdaad niet zomaar gebeuren.
- BELINDA- Ongetwijfeld komt het dan tot een open ruzie.
- JESPER- En een hoop zure gezichten.
- BELINDA- Wij worden daar dan wel in de kortste keren buiten gekeken.
- JESPER- Zou het zo zijn, dat er bij een vrijkomende betrekking in de toekomst eerder ontslagen werknemers terug in dienst moeten worden genomen? Dan hebben wij nog kans.
- BELINDA- Ik weet het niet.
- JESPER- Met ons nu te verzetten, zouden wij dan in onze eigen vinger kunnen snijden.
- BELINDA- Reken er maar niet op, dat wij hier nog ooit terug in dienst worden genomen.
- JESPER- Eerlijk gezegd, ben ik ook geen voorstander van naar een vakbond te stappen. In mijn ogen eigenen zij zich wat veel macht toe. Maar van de andere kant kan je er moeilijk zonder. Van arbeidsrechten zijn zij prima op de hoogte. (Plots) Strobbe sprak over de juridische dienst van de gemeente. Dit lijkt mij meer iets voor ons.
- BELINDA- (Wat ongelovig) Is er zo'n dienst in elke gemeente? En wie zitten er daar? Zijn die ook benoemd via de politiek?

JESPER- In ieder geval wil ik werk.

BELINDA- Ter wille van mijn financiële toestand heb ik helemaal geen keuze.

JESPER- Sta jij er zo slecht voor?

BELINDA- Met heel veel moeite knoop ik iedere maand de eindjes aan elkaar. En ik zit al met leningen.

JESPER- Ik kan ook niet thuisblijven. Mijn vrouw daar de hele dag zien werken, en zelf niets doen!

BELINDA- Jij hebt ten minste nog iemand om indien nodig een tijdje op terug te vallen.

JESPER- Als man is dit wel een vernedering.

BELINDA- Maar jij hebt iemand!

JESPER- (Plots) Iedere dag passeer ik een rotonde. Vlak hier-naast staat er een gebouw, ongetwijfeld een dienst voor arbeidsbemiddeling. "KEYWORKS - THE KEY TO WORK" staat er boven de deur en op de ramen. Er staan zelfs enkele dienstwagens met dit logo. Zij zijn toch onafhankelijk.

BELINDA- (Wat ontwijkend) Hoeveel vragen zij voor een bemiddeling?

JESPER- Ik kan er altijd eens om inlichtingen gaan.

BELINDA- Wat bezorgen zij je dan? Een lijst met firma's? Ook de kranten staan vol met werkaanbiedingen. Maar hoeveel hiervan zijn echt?

JESPER- Jij bent erg verbitterd, hè?

BELINDA- Jij niet? Ik ben geen bedelares.

JESPER- Hoe is het nu met Micha?

BELINDA- Alles behalve.

JESPER- Jij hebt haar nog altijd niet verteld, dat jij haar hebt betraapt?

BELINDA- Hier moet je de kans toe krijgen.

JESPER- Jij ziet haar toch dagelijks.

BELINDA- Omdat zij niet krijgt wat zij wil, ontwijkt zij mij zoveel mogelijk. Zij sluit zich op in haar kamer. Zij heeft wel door, dat ik mijn geld nu extra in de gaten houd. (Bijna wenend) Ik wil meer doen voor mijn kinderen, maar ik kan het niet.

JESPER- Gaan wij samen op zoek naar werk?

BELINDA- Wij hebben nog wel enkele maanden de tijd.

JESPER- In ieder geval kijk ik ook uit naar iets voor jou. Ook voor jou ga ik in de bres springen.

BELINDA- (Wat plagerig) Wat gaat je vrouw hiervan zeggen?

JESPER- Hiermee doe ik toch niets verkeerd.

BELINDA- (Lichtjes geamuseerd) Zeker niet, als jij het voor mij doet. Eer ik nog ooit een vent bezie, moet er meer dan één mirakel gebeuren!

JESPER- (Lichtjes geamuseerd) Ik zie al iets, dat op een glimlach begint te lijken.

BELINDA- Een heel slappe dan toch!

JESPER- (Plots) Wat doen wij met die solden?

BELINDA- De pot op ermee!

JESPER- Wij slaan er maar een slag door?

BELINDA- (Sterker) De pot op!

ZESDE TAFEREEL

(Het bureau lijkt nu erg leeg. Jesper sluit een laatste doos.)

JESPER- Wij zijn klaar ruim een uur voor tijd. Zal ik nog even met een stofzuiger door dit bureau rijden?

BELINDA- Die staat al klaar voor verhuis. Laat dat stofzuigen maar over aan de nieuwe eigenaars morgen.

JESPER- (Lichtjes geamuseerd) Aan mevrouw de burgemeester?

BELINDA- Ja.

JESPER- Tien jaar lang hebben wij hier iedere werkdag samen doorgebracht, Belinda. Zelf heb ik hier meer dan 25 jaar gezeten. En nu is het voorbij voorgoed. (Gemoedelijk, zonder nog veel overtuiging) Jij verhuist morgen toch mee naar de hoofdzetel?

BELINDA- (Koppig) Jesper, zwijg mij hierover!

JESPER- Mijn keuze is het ook niet, maar ik kan niet anders. Die jurist op het gemeentehuis heeft mij overtuigd. "Geen vrijwillig ontslag nemen, voor je zekerheid hebt over een nieuwe job," zei hij.

BELINDA- (Niet kwaad) Jij hebt gecapituleerd?

JESPER- Mijn karakter is niet zo sterk als dat van jou. Of misschien ben ik te veel realist.

BELINDA- Ik had dit nooit verwacht, maar ik neem het je niet kwalijk.

JESPER- Mijn vrouw en mijn kinderen hebben mij in die richting geduwd.

BELINDA- (Lichtjes cynisch) Hiervan heb ik geen last.

JESPER- Is dat dwarsliggen van Micha nog niet wat gemilderd?

BELINDA- ... Ik zie haar niet meer. Al bijna 14 dagen is zij thuis niet meer geweest.

JESPER- En bij Max?

BELINDA- Dat weet ik niet. Maar dit zou mij sterk verwonderen.

JESPER- Geen enkel idee waar zij kan zitten?

BELINDA- Haar examens zijn voorbij, haar school is dicht. De jeugd loopt op straat. Niemand bekommert zich nog om hen.

Tot zij iets uithalen. Dan gaat men op zoek naar de ouders. Sie zijn dan de dupe.

JESPER- Jij hebt helemaal geen vermoeden, waar zij uithangt? Jij hebt toch hier en daar geïnformeerd?

BELINDA- Niet echt. Waar moet ik hiervoor de tijd halen? Al weken ben ik op zoek naar een nieuwe school voor Preben. Hij is niet zo erg begaafd, en bovendien heeft hij een moeilijk karakter. De scholen zien liever iemand anders komen. Morgen moet ik weer op zoek naar werk. Ik kan Preben niet alleen thuislaten. Dus zit hij heel de tijd bij mij in de wagen. Als mijn sollicitatiegesprek wat lang uitloopt, begint hij volop te claxonneren. Voor mijn kansen op een nieuwe job is dit geen pluspunt.

JESPER- En hem ergens naar een opvang brengen?

BELINDA- Al die dagen? Wie gaat dit betalen?

JESPER- Er komt nog altijd geen alimentatie?

BELINDA- Hierop hoop ik niet meer.

JESPER- Er bestaat een officiële hulpdienst voor gevallen zoals het jouwe. Wil jij, dat ik er eens naar informeer?

BELINDA- Laat maar.

JESPER- Ik help je met alle plezier.

(Geen reactie van Belinda.)

JESPER- En lenen?

BELINDA- Ga eens kijken, wat ik bij de bank zoal heb lopen. Daar zien ze mij niet graag meer komen.

JESPER- En bij je ouders?

BELINDA- Zoiets wil ik niet! Dit is niet enkel een vernedering voor mij, ook voor hen. En bovendien is mijn vader ook enige kostwinner. Ik weet niet, of jij enig idee hebt van het inkomen van een ouderwetse kapper?

JESPER- Vanaf morgen gaan wij mekaar niet meer zien. Af en toe mag ik toch nog eens informeren naar jouw situatie?

BELINDA- (Lichtjes geamuseerd) Als jij hier behoefte aan hebt.

JESPER- Natuurlijk.

BELINDA- (Lichtjes geamuseerd) Toch nog "één" iemand, die in mij lijkt geïnteresseerd.

JESPER- Jij denkt maar, dat iedereen jou in de steek laat.

BELINDA- (Lichtjes ironisch) Ik ben eens benieuwd, hoelang jouw belangstelling voor mij nog gaat duren.

(Emily verschijnt met een ruikertje bloemen.)

JESPER- (Verrast) Emily?

EMILY- (Ietwat onwennig) Ik kom niet alleen in mijn eigen naam, maar ook in die van onze Samantha en onze Dennis. (Tot Belinda) Tien jaar lang heb jij met onze Jesper samengewerkt. Niet één keer heb ik ook maar één verkeerd woord over jou gehoord. Wij vinden, dat dit wel een bloemetje verdient.

(Met de nodige kussen overhandigt Emily Belinda de bloemen.)

BELINDA- (Lichtjes ontroerd) Dank je.

EMILY- Ongetwijfeld heb jij er ook gekregen van mevrouw Quintyn. Ik hoop, dat de onze hier niet te fel tegen afsteken.

BELINDA- (Nogal ironisch) Hiervoor is er niet het minste gevaar!

(Meteen begeeft Emily zich naar de winkel. Onmiddellijk is zij terug met een tweede ruikertje.)

EMILY- Wij wilden niet, dat Jesper hier met lege handen moest staan toekijken. Daarom hebben wij ook voor hem een bloemetje gekocht. Ook hij heeft ze dubbel en dik verdiend.

(Weer met de nodige kussen overhandigt Emily Jesper de bloemen.)

JESPER- Bedankt, Emily.

(Andermaal begeeft Emily zich naar de winkel. Deze keer komt zij terug met een schaal met toastjes, een thermoskan koffie en enkele kopjes.)

EMILY- (Lichtjes geamuseerd) Wij vonden ook, dat hierbij een kleine traktatie hoorde.

JESPER- Wat gaat de baas hiervan zeggen, als hij dadelijk de sleutels in ontvangst komt nemen? Officieel moeten wij hier nog een uur werken.

BELINDA- Doe gerust, mevrouw. Als die baas hierover een opmerking durft maken, leer ik hem wel zijn lesje.

JESPER- Zouden wij niet best nog even wachten?

BELINDA- (Nogal heftig) "BUROMAX" had hier moeten staan met een traktatie! Zij hadden moeten zorgen voor die toastjes en die koffie!

EMILY- (Tot Jesper) Ik heb onze Samantha maar laten vertrek-

ken. Straks rijd ik met jou mee naar huis.

JESPER- (Lichtjes geamuseerd) Jij vreesde, dat ik hier ging staan met een stuk in mijn voeten?

BELINDA- (Nogal stekelig) Bij "BUROMAX" loop je hiervoor niet het minste gevaar! Zelfs niet bij het einde van je dienst.

(Bernard Strobbe verschijnt.)

STROBBE- (Lichtjes enthousiast) Jullie zijn er nog? (Geamuseerd op de traktatie duidend) Hoe konden jullie het raden? Hierop zat ik juist te wachten.

EMILY- Ik vrees, dat ik niet genoeg kopjes heb meegebracht. Die laatste twee zijn bedoeld voor de directie. (Plots) Jij kan het mijne gebruiken!

STROBBE- 't Was maar een grapje, mevrouw.

EMILY- Ik had je anders heel graag mee getrakteerd.

STROBBE- (Vriendelijk) 't Is precies, of wij het hebben gehad. Ik kom nog heel even langs voor mevrouw Sonck. Ik had je beloofd, eens uit te kijken naar een mogelijke job voor jou.

(Strobbe haalt een document te voorschijn.)

STROBBE- (Enthousiast) Over drie weken heeft er een examen plaats voor kantoorbediende bij BPOST.

BELINDA- (Niet zo enthousiast) Een examen?

STROBBE- Met jouw capaciteiten en met nog drie weken studietijd moet dit haalbaar zijn.

BELINDA- Wie organiseert dit?

STROBBE- BPOST natuurlijk.

BELINDA- Da's dat examen, waarover jij het hier ooit hebt gehad?

(Strobbe begrijpt haar niet meteen.)

BELINDA- Waar er heel wat waren geslaagd, maar waar je nadien best een steuntje in de rug kon gebruiken?

STROBBE- (Lichtjes geamuseerd) Er zijn er toen ook benoemd, die niet over zo'n "steuntje" beschikten. Praktijkervaring heb jij toch genoeg. En voor het theoretisch gedeelte heb ik je een handleiding meegebracht.

JESPER- Waag je kans, Belinda!

STROBBE- Kijk dit examenreglement thuis maar eens rustig in. Jij

mag het behouden.

(Strobbe overhandigt Belinda het reglement. Deze beziet het zonder veel enthousiasme.)

STROBBE- (Geamuseerd tot Jesper) Excuseer, dat ik je jouw collega aan het afpakken ben.

JESPER- Ik vraag niet beter, dan dat zij aan werk geraakt.

STROBBE- (Geamuseerd) Is zij nogal een gemakkelijke, om mee samen te werken?

EMILY- (Vol overtuiging) Een heel gemakkelijke, mijnheer.

(Belinda geeft Strobbe het examenreglement terug.)

STROBBE- (Wat verrast) Interesseert het je niet?

BELINDA- Heb jij de voorwaarden gelezen, om deel te nemen?

STROBBE- Ja.

BELINDA- Maximum leeftijd 35 jaar.

STROBBE- Ben jij die al?

BELINDA- Ik ben 37.

STROBBE- Dit zou je je helemaal niet nageven. (Ontgoocheld)
Wat dit betreft, zijn ze bij BPOST nogal streng. Als zij iemand een opleiding geven, is dit voor jaren. Ik had je anders heel graag geholpen.

BELINDA- Ik trek wel mijn plan.

STROBBE- (Lichtjes geamuseerd) En anders doe jij maar lijk je collega hier. (Tot Jesper) Heb jij je lidkaart al ontvangen?

JESPER- (Erg gegeneerd) Nog niet.

(Jesper en Belinda bezien mekaar.)

JESPER- (Erg verlegen) Sorry. Ik meende je dit straks voor wij uiteengaan te vertellen.

BELINDA- (Gemeend) Bij mij hoeft jij je niet te verontschuldigen.

JESPER- Ik heb dit enkel gedaan, om in deze moeilijke periode geen stomiteiten te doen.

STROBBE- Er rest mij nog één zaak, jullie van harte bedanken voor de jarenlange goede diensten en zorgen. Ik vind het fijn, jullie te hebben gekend.

JESPER- Dank je.

BELINDA- (Tot Strobbe) Jij ook bedankt.

STROBBE- De wereld is maar klein, wij komen mekaar nog wel tegen.
Veel succes in je verdere leven.

(In de deuropening passeert Strobbe Johanna Vergote.)

STROBBE- (Lichtjes geamuseerd) De ene gaat, de andere komt!

(Meteen is Strobbe verdwenen.)

VERGOTE- (Lichtjes geamuseerd) Mijn portemonnee heb ik niet mee-
gebracht. Ik kom alleen maar afscheid nemen van een paar
goede vrienden.

EMILY- Dat is heel fijn, mevrouw.

VERGOTE- Al die jaren heb ik jullie ervaren als vriendelijke, rus-
tige, gediensstige mensen, die hun werk hier ter harte
namen.

BELINDA- Wij hebben er weinig dank voor ontvangen.

JESPER- Wel van onze klanten!

EMILY- Dit is het voornaamste.

VERGOTE- Af en toe kwam ik gewoonweg naar hier uit sympathie. Ei-
genlijk had ik dan niets anders nodig dan wat warmte of
vriendschap. Mijnheer De Petter en mevrouw Sonck hebben
dit ongetwijfeld ervaren.

EMILY- Jij bent misschien alleen, mevrouw?

VERGOTE- Al mijn leven lang, (lichtjes geamuseerd) en dit zal
niet meer veranderen. Voor mijn komst nu is er nog een
tweede reden. Ik kom ook afscheid nemen van dit hoekje
van onze stad. Na vandaag zien ze mij hier nooit meer.
Met hun Blauwe Boulevard hebben zij een unieke plek
helemaal naar de botten geholpen! Die dagelijkse ver-
nielzucht hier kan ik niet langer aanzien.

EMILY- Jij woont hier in de buurt?

VERGOTE- Niet zo vlakbij, maar hier rond het water heb ik wel een
groot deel van mijn jeugd doorgebracht.

EMILY- 't Gaat allemaal snel, nietwaar mevrouw?

VERGOTE- 't Is hier geen leven meer! Voortdurend geronk, gebonk,
en gekraak!

EMILY- Dan moet jij nu uitkijken naar een nieuwe winkel?

VERGOTE- Ik heb er al een gevonden. "PAWA"-papierwaren! (Tot
Jesper en Belinda) Ik weet niet, of jullie die zaak ken-
nen?

JESPER- Van naam.

VERGOTE- Ik ben er eens een kijkje gaan nemen, (lichtjes geamuseerd) zonder te kopen! Eén nadeel is eraan. Zij verkopen er in hoofdzaak papier, veel minder bureauartikelen.

EMILY- Ook vriendelijke mensen?

VERGOTE- Dit heb ik nog niet mogen ondervinden. Het waren hoofdzakelijk jonge vrouwen. (Ietwat ironisch) Hun slipje bleef nog net onder hun rokje.

JESPER- Misschien is dit interessant voor sommige klanten.

VERGOTE- (Wat geamuseerd) Op mij heeft dit geen grote indruk gemaakt. 't Was er ook nogal grootwarenhuisachtig. Hier stap je met je waren dit bureau binnen, of je doet een babbel aan het loket. Ginds passeer je gewoonweg zo'n moderne kassa. Het enige wat je er te horen krijgt, is wat je moet betalen.

EMILY- Waarschijnlijk mogen die kassières geen tijd maken voor hun klanten.

VERGOTE- Er is nog iets! "PAWA" ligt op 3 kilometer van het centrum hier. Zonder het openbaar vervoer geraak ik er niet. (Tot Emily) Mijn benen zijn lijk de rest, mevrouw.

EMILY- (Plots) Mag ik je iets aanbieden, mevrouw?

VERGOTE- (Geamuseerd) 't Is niet voor die lekkere toastjes, maar aan gezelligheid wil ik altijd deelnemen.

EMILY- (Tot Jesper en Belinda) Jullie mogen ook niet vergeten, op tijd bij te nemen.

BELINDA- (Schamper) Voor de directie hoeven wij niets te laten liggen.

JESPER- (Kijkt op zijn horloge) Die verwacht ik pas op het allerlaatste nippertje. Om de sleutels op te halen.

VERGOTE- Het grootste gebrek aan "PAWA" is, dat ze er geen machines verkopen. Er is daar geen herstellingsdienst. Geen Jesper zoals hier. Jullie weten, dat ik niet meer van de modernsten ben. Al wat ik aan toestellen gebruik, is verouderd. Van de meeste onderdelen bestaan er geen vervangstukken meer.

BELINDA- Hier loste Jesper alles op.

JESPER- (Bescheiden) Alles?

VERGOTE- Alles, mijnheer De Petter!

BELINDA- Dit moest altijd gebeuren buiten het weten van mevrouw

Quintyn. Herstellingen waren slecht voor de verkoop.

VERGOTE- Waar moet ik nu naartoe, als een van mijn "antiquiteiten" het plots laat afweten?

JESPER- "BUROMAX" heeft geen eigen hersteldienst. Wil jij nog iets laten herstellen, dan moet dit via de fabrikant.

VERGOTE- Dit kost geld!

BELINDA- Dan koop je beter iets nieuws.

VERGOTE- (Vriendelijk) En jij, mijnheer De Petter, doe jij geen herstellingen meer?

JESPER- Wat gaat mevrouw Quintyn hiervan zeggen?

VERGOTE- Jij kent mijn machines, jij vindt meteen wat er aan scheelt.

EMILY- Mevrouw kan toch tot bij ons thuis komen, Jesper.

JESPER- En als mevrouw Quintyn dit verneemt?

EMILY- Hoe zou zij? Jesper helpt jou wel, mevrouw.

VERGOTE- Fijn!

EMILY- Ik zorg dan intussen wel voor een kopje koffie. Vergeet niet, mevrouw ons telefoonnummer te bezorgen, Jesper.

(Burgemeester Laurys komt binnen via de winkeldeur.)

VERGOTE- (Op Laurys duidend) Mijn beste vriendin!

LAURYS- (Goedgezind) Mijnheer de architect wandelt nog even rond in de winkel. Het begint er mooi uit te zien, nu alles is weggehaald.

JESPER- (Gekrenkt) Vind jij dit mooi?

LAURYS- Voor ons wordt het nu stilaan duidelijk, welke hier de mogelijkheden zijn.

VERGOTE- (Nogal ironisch) En welke mogelijkheden er niet meer zijn.

EMILY- (Tot Laurys) Mag ik je wat aanbieden, mevrouw?

VERGOTE- Dit zou ik niet doen, mevrouw.

EMILY- Dit is toch mevrouw de burgemeester?

VERGOTE- De vrouw, die je man hier zonder werk heeft gezet! Als zij meedrinkt, ben ik meteen de deur uit!

BELINDA- (Resoluut) En ik!

(Jesper lijkt wat verrast door de forse reactie van Belinda.)

- LAURYS- (Nogal enthousiast) Wij hebben een oplossing gevonden voor die vervelende benzineleverancier, die hier onze ganse Blauwe Boulevard dreigde te ontsieren.
- VERGOTE- (Nogal ironisch) Jullie gaan hem in de kanaalkom dumpen?
- LAURYS- Zijn opslagplaats verdwijnt helemaal uit het gezicht! Vlak ervoor komt een grote, ondergrondse parking, met daar bovenop een grote fitnessruimte! Met zwembaden, sauna's, gymlokalen, zalen voor allerlei balspelen, dansruimten en noem maar op!
- VERGOTE- (Wat ironisch) Ik ben 60 jaar te vroeg geboren.
- LAURYS- Aan de achterzijde van dit gebouw komen alleen blinde muren, zodat de benzineopslagplaats niet meer opvalt.
- JESPER- En als daar dan een accident gebeurt? Een ontploffing of zo?
- VERGOTE- (Geamuseerd) Met die blinde muren zien die sporters dit niet.
- JESPER- (Ironisch) Zij zullen het wel voelen!
- LAURYS- Hoe groot is de kans, dat zoiets ooit gebeurt?
- JESPER- Dat weet je nooit!
- LAURYS- Desnoods kunnen wij die opslagplaats in een later stadium doen ontruimen.
- VERGOTE- Andermaal een aantal mensen zonder werk!
- LAURYS- Zij kunnen elders herbeginnen.
- (Architect Nobels verschijnt.)
- LAURYS- (Erg aanstellerig) Heb jij het nog eens gecontroleerd, mijnheer de architect?
- NOBELS- Mijn vermoedens waren juist.
- LAURYS- (Aanstellerig) Vertel jij nog eens wat meer over onze nieuwe plannen in verband met de festiviteitenhal!
- EMILY- Is dit hier, Jesper?
- LAURYS- (Erg aanstellerig) Neen, neen! Die festiviteitenhal hier gaat niet door. Uiteindelijk komt ze vlak bij de kanaalkom, als welgekomen afwisseling tussen de vele appartementsblokken!

NOBELS- (Hautain) Wat het daar zeker niet gaat worden, is een zaal voor muziekevenementen. Jullie kennen dit! Ieder weekend een zogezegde muziekshow met alle lawaai vandien. Deze geluidshinder past allerminst bij de elite van onze Blauwe Boulevard.
Ook geen theaterzaal. Theater is ouderwets, het interesseert de moderne mens niet meer.
Wel komt er een luxueuze feestzaal voor allerlei vieringen en ontmoetingen. Een moderne showzaal voor mode, bloemen, beurzen, antiek, boeken, stijlmeubelen, en noem maar op.

(Nobels graait met zijn hand in de toastjes.)

BELINDA- (Erg opgewonden) Blijf eraf! Die zijn niet voor jou bedoeld!

VERGOTE- (Schamper) Zelfs een architect laat wel eens zien, dat hij geen manieren heeft.

(Blijkbaar trekt Nobels zich van deze reacties niet veel aan.)

NOBELS- Ook komt er in onze festiviteitenhal een casino.

VERGOTE- Ah ja! Die van de Blauwe Boulevard moeten kunnen laten zien, waar het geld zit!

NOBELS- Uiteindelijk komen er ook enkele restaurants. Uiteraard voor Franse haute cuisine!

EMILY- (Onschuldig) Feitelijk hadden jullie dit gebouw dan niet nodig?

LAURYS- (Aanstellerig) Jawel! Vertel eens, mijnheer de architect.

NOBELS- (Hautain) Het gebouw "COLMAN" hier wordt een meersterrenhotel voor honden en katten.

BELINDA- (Lijkbleek van verontwaardiging) Wablief?

NOBELS- (Benadrukt geamuseerd) Een meersterrenhotel voor honden en katten.

LAURYS- (Aanstellerig) Ook die lieve diertjes moeten zich hier op onze Blauwe Boulevard thuisvoelen.

BELINDA- (Verontwaardigd) Hebben jullie ons hiervoor ons werk afgepakt?

VERGOTE- (Cynisch) Honden en katten zijn nu eenmaal belangrijker dan mensen!

LAURYS- (Aanstellerig) Heel wat van die nieuwe bewoners verblijven hier niet permanent. Zij zijn niet altijd in de mogelijkheid, hun dieren mee over en weer te nemen. Van-

daar ons sterrenhotel hier.

NOBELS- (Nogal minachtend) Hier moet nog wel een en ander veranderen.

LAURYS- (Aanstellerig) Ook voor het oog moet het hier een juweeltje worden!

VERGOTE- Heel jullie Blauwe Boulevard vind ik afschuwelijk!

NOBELS- (Wat schamper) Van jou had ik niets anders verwacht.

VERGOTE- Toen ik in het voorlaatste jaar van de normaalschool zat...

NOBELS- (Onderbreekt geamuseerd) Was dit voor of na Christus?

VERGOTE- ...moesten wij een herbarium samenstellen, een album vol gedroogde bloemen en kruiden uit eigen streek. Mijn vader was een echte natuurliefhebber. Hij nam mij mee naar een natuurgebied, vol met de mooiste exemplaren. Ik wist niet, waar ik het eerst moest kijken. Die statige bomen met hun enorme kruinen, die sierlijke struiken, die mooi-getinte bloemen en kruiden. Kamille, zilverschoon, wilgenroosje, beemdkroon, zandblauwtje, wilde orchideeën! Dit alles rond dromende vijvers vol dartele visjes, eenden en reigers; Een echt paradijs! Bij mijn pensionering bijna een halve eeuw later dacht ik plots terug aan die uitstap met mijn vader. Ik wou dit absoluut nog eens opnieuw beleven!

NOBELS- (Nogal ironisch) Nu gaan wij het te horen krijgen, mensen!

VERGOTE- Ik vond er geen natuurgebied meer! Op diezelfde plaats bevond zich nu een industrieterrein! Fabrieken met rokende schouwen, hier en daar nog een zeldzame, halfdorre boom, drie tot vier meter hoge omheiningen met gevaarlijke, scherpe spijlen erop! Om er nog iets of wat leven aan te geven, had men aan beide zijden van de toegangswegen platanen geplant. Drie vierde ervan was verdwenen bij gebrek aan water. Misschien had men ze wel met opzet laten afsterven voor wat meer parkeerruimte, of om in de herfst geen bladeren te moeten bijeen harken. Het was echt verschrikkelijk! Daar begreep ik plots wat "onze" generatie van deze planeet heeft gemaakt. Ik schaamde mij diep!

LAURYS- Hier rond de kanaalkom was er geen natuurgebied!

VERGOTE- Maar wel een nog ongerepte, spontane wildgroei!

LAURYS- Een verwaarloosde boel!

VERGOTE- Een nostalgisch plekje, waar onze mensen nog eens graag vertoefden! Vraag hierover eens de mening van onze fietsers, wandelaars, vissers en zonnebaders!

- LAURYS- Voor deze kleine minderheid van zonderlingen konden wij deze wijk niet verder laten verkommeren.
- NOBELS- (Hautain) Jouw fietsers, wandelaars en vissers gaan binnenkort nogal eens ogen opentrekken, als zij merken wat er van dit stadsgedeelte is geworden!
- VERGOTE- Beton, beton, en nog eens beton!
- NOBELS- Woningblokken in natuur- en baksteen!
- VERGOTE- (Ironisch) Misschien eens een zeldzame keer, als de beton net op was!
- NOBELS- Ook hier wordt er binnenkort gezorgd voor groen!
- VERGOTE- (Ironisch) Op die enorme stapels terrassen? Kuipen vol halfverdorde palmboompjes, drakenbomen, vijgenboompjes of rietgras! Allemaal verdord bij gebrek aan water en verzorging!
- NOBELS- Binnenkort spreken wij mekaar nog wel!
- VERGOTE- Bij leven en welzijn!
- NOBELS- (Nogal ironisch) Voor jou is dit inderdaad niet meer zo vanzelfsprekend!
- LAURYS- (Tot Vergote) Jij bent rijp voor Bokrijk!
- VERGOTE- (Licht geamuseerd) Jij zegt daar zoiets! Daar is de natuur nog grotendeels ongerept! Wat jullie hier bezig zijn, is een regelrechte aanslag op die natuur! Een aanslag op onze samenleving!
- LAURYS- Met onze Blauwe Boulevard brengen wij de mensen juist samen "rond" de natuur!
- VERGOTE- Vervuild water!
- LAURYS- Aan die vervuiling doen wij wel iets!
- VERGOTE- Er wandelt geen mens meer van de binnenstad naar hier. Dit is niet meer van hen. En die steenrijken die hier momenteel hun zoveelste vakantieverblijfje kopen, gaan hier ook alles behalve verbroederen. Zij zien mekaar niet eens staan! Hun grillen zijn maar van korte duur. Over tien jaar is dit hier één betonnen leegstand!
- LAURYS- Over tien jaar spreken wij mekaar nog eens!
- NOBELS- (Geamuseerd) Als zij er dan nog is!... (Tot Laurys) Wij moeten verder.
- LAURYS- (Gewichtig) Het werk wacht! (Opgetogen rondkijkend) Vanaf morgen kunnen wij hier ongehinderd een kijkje komen nemen. Dan worden wij hier door niets of niemand

meer gestoord. Tot bij de plechtige opening van onze Blauwe Boulevard!

VERGOTE- Ik hoop, dat het die dag verschrikkelijk onweert!

(Laurys en Nobels vertrekken erg zelfvoldaan. De gsm van Jesper rinkelt.)

JESPER- (In gsm) Met Jesper ... Goedendag, mijnheer Colman... Jij kan momenteel geen ogenblik vrijmaken, om de sleutels van dit gebouw in ontvangst te komen nemen?... Te zes uur afsluiten, en de sleutels nadien in de brievenbus deponeren?... Jij vindt ze daar wel straks?... Oké! Tot ziens, mijnheer Colman.

(Jesper bergt zijn gsm op.)

JESPER- (Verbitterd) 35 jaar lang heb ik hier voor hem en zijn familie dag na dag mijn best gedaan. Nu bij het afscheid heeft hij niet eens de tijd voor een woordje van dank!

(Jesper kijkt doodongelukkig het bureau rond.)

JESPER- (Plots) Waar is Belinda?... Heeft iemand haar zien vertrekken?

EMILY- Toen mijnheer de architect en mevrouw de burgemeester het hadden over dat nieuwe honden- en kattenhotel, was zij hier nog. Zal ik buiten eens gaan kijken?

(Tine Decock verschijnt.)

DECOCK- (Helemaal van de kaart) Was mij dat schrikken! Vlak voor mijn ogen wijkt er plots een wagen van zijn rijvak! Recht het kanaaldok in!

JESPER- Wat was er aan de hand?

DECOCK- Ik weet het niet! Ik was totaal de kluts kwijt! Ik heb meteen geremd, en ik ben even blijven staan om op adem te komen! Meteen waren er een hoop omstaanders! Zelf ben ik niet durven gaan kijken!

VERGOTE- Wat voor een wagen was het?

DECOCK- Ik heb dit niet zo goed kunnen zien! Het gebeurde allemaal te plots!

JESPER- (Meteen in paniek) Het was toch geen zwarte DACIA-DUSTER?

DECOCK- Dit zou kunnen! Ik weet het niet!

(Jesper is tot bij het raam gerend. Angstig kijkt hij naar buiten.)

JESPER- (In paniek) De wagen van Belinda is weg!

(Emily neemt de bloemen van het bureau van Belinda.)

EMILY- (Heel onschuldig en naïef) Zij heeft haar bloemetjes
vergeten!
